



Arrest

**nr. 344 291 van 3 april 2026
in de zaak RvV X / II**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54/3de verd.
1050 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 april 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. KRASNIQI *loco* advocaat P. DE WOLF.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 10 oktober 2021, dient op 20 oktober 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 8 februari 2023 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 30 maart 2023.

1.3. Op 21 april 2023 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, H.S. (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, 22 jaar oud te zijn, etnisch Pashtoun te zijn en het soennitisch geloof te belijden. U bent geboren in Aghrabad, een dorp, in het district Qarghayi van de Afghaanse provincie Laghman, en hebt daar altijd gewoond tot aan uw vertrek uit Afghanistan. In Afghanistan volgde u van kinds af aan religieuze lessen en later ging u ook naar een gewone school. Voor uw vertrek uit Afghanistan zat u in de achtste graad. Op heden wonen uw moeder, jongste broer en vier zussen bij uw maternale oom in het dorp Aghrabad.

Uw problemen zijn er gekomen omwille van het werk dat uw vader M.D. (...) en uw oudere broer S. (...) deden. Uw vader was een commandant van het korps in het district Dawlat Shah en jouw broer was een soldaat in hetzelfde district. Toen de taliban de macht namen over het district Dawlat Shah (gelegen in de provincie Laghman) verdwenen uw vader en broer. Nadien in België kwam u te weten dat uw broer gedood was door de taliban. Uw vader is sinds de val van Dawlat Shah district vermist.

Eén dag voordat Dawlat Shah in handen van de taliban viel werd een dreigbrief van de taliban geleverd. In deze brief stond dat uw vader en broer dienden te stoppen met hun werk voor de Afghaanse overheid. Toen het district Dawlat Shah in handen van de taliban viel wist u dat de taliban u zouden komen zoeken. Dit omdat familieleden van personen die bij de overheid zaten gevaar lopen. U vreesde dat de taliban u zouden rekruteren, zouden doden of u een bommenvest zouden laten dragen. Na de val van Dawlat Shah district ging u naar uw maternale oom om daar te verblijven. Twee dagen later kwamen er taliban naar uw huis en ze vroegen naar u. De taliban doorzochten ook het huis en namen de legerdocumenten van uw vader en broer mee. Uw moeder zei tegen de taliban dat ze niet wist waar u was en de taliban vertrokken. Na dit bezoek regelde uw moeder een smokkelaar waarna u Afghanistan verliet.

Op heden gaan de taliban nog steeds langs bij uw familie om te zoeken naar u.

U verliet Afghanistan in de tweede maand van het jaar 1400 (= april/mei 2021). U reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Bulgarije, Servië, Roemenië, Slowakije, Oostenrijk en Zwitserland naar België waar u op 11 oktober 2021 een verzoek om internationale bescherming (VIB) indiende.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omdat uw vader en broer bij het Afghaanse nationale leger zaten.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten: Uw originele elektronische taskara (=Afghaans identiteitsbewijs), uw originele taskara, een foto van uw paspoort, een originele dreigbrief van de taliban, een foto van uw vader, twee foto's van uw broer en documenten van uw vader zijn werk.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden aan u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal (CGVS) kan niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico, op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd bij binnenkomst in België, zijnde zestien jaar in 2021 (Administratief dossier – Enregistrer Demande Protection Internationale). De beslissing die u immers werd betekend door de Dienst Voogdij (Administratief dossier), stelt dat op 9 november 2021 u ouder dan achttien jaar bent, vermoedelijk 26,7 jaar met een standaarddeviatie van 2,3 jaar. Dat u zich als minderjarige voordeed, blijkt na medisch onderzoek dan ook niet aannemelijk. Omdat u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan het Internationale Verdrag inzake de Rechten van het Kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordeed, tast bovendien uw algemene geloofwaardigheid op ernstige wijze aan. Temeer nog eens bleek uit de door u neergelegde documenten dat u maar al te goed wist dat u reeds meerderjarig was bij binnenkomst in België. Zo legde u voor aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS uw paspoort en uw elektronische taskara neer waaruit blijkt dat u geboren bent in het jaar 2001 of het jaar 2002 (Administratief dossier – Groene map, stuk 2 & 3). Dat u bij binnenkomst stelde nooit een paspoort gehad te hebben zet nogmaals in de verf dat u uw echte leeftijd probeerde verborgen te houden (Administratief dossier – Mineur Etranger Non Accompagné, Divers). Dat u op intentionele wijze trachtte de asielinstanties te misleiden kan gelet op het voorgaande niet ontkend worden, hetgeen nefast is voor uw algehele geloofwaardigheid.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest te zullen worden gedood door de taliban omdat uw vader en broer werkten voor de Afghaanse overheid. Er dient echter te worden vastgesteld dat uw asielrelaas gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, alsook kunnen enkele markante tegenstrijdigheden en incoherenties worden opgemerkt, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan de door u naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees.

Zo slaagt u er om te beginnen niet in om aannemelijk te maken dat uw vader en broer effectief bij het Afghaanse nationale leger zaten (CGVS, p. 5, 15). U kan namelijk niet erg veel vertellen over het werk van uw vader en broer. Zo wist u enkel te vertellen dat uw vader een commandant was van het korps in Dawlat Shah district en dat er een vijftig- à zestigtal personen onder zijn bevel stonden. Meer dan dit weet u weliswaar niet omdat hij nooit vertelde over zijn werk (CGVS, p. 6, 13-15). Nochtans kan verwacht worden dat u wel wat meer zou kunnen vertellen over het werk van uw vader aangezien u ouder bent dan dat u liet uitschijnen bij binnenkomst in België (Zie supra). Alsook dient opgemerkt te worden dat een commandant van een korps binnen het Afghaanse nationale leger zeker en vast meer dan vijftig à zestig personen onder zijn bevel heeft. Dat uw vader trouwens al actief was in het leger sinds dat Najibullah nog president was is opvallend. Najibullah was immers de president van Afghanistan van het jaar 1987 tot het jaar 1992. Dat u dus amper iets kan vertellen over het werk van uw vader is frappant gelet op zijn zeer lange legercarrière.

Wat uw broer S.H. (...) betreft kan u enkel vertellen dat hij ook in Dawlat Shah district werkte als private first class, in een andere basis dan uw vader. Zijn taken in het leger waren die van een soldaat zoals meegaan op patrouille, meegaan met het konvooi en koken (CGVS, p. 15). Dat u weerom zo vaag blijft mag ten stelligste verbazen aangezien u uw vrees linkt aan het profiel van uw vader en broer (CGVS, p. 12-13). Bijgevolg kan verwacht worden dat u wel iets meer zou kunnen vertellen over hun werk, in casu quod non. Deze en voorgaande vaststellingen laten niet toe veel geloof te hechten aan het gegeven dat uw vader en broer in het leger dienden.

Daarenboven werd ook nog eens vastgesteld dat u warm en koud blaast wat het werk van uw vader en broer betreft. Zo stelde u dat uw vader slechts één keer per week of per maand naar huis kwam en jullie 's nachts bezocht. Dit gebeurde op deze manier omdat heel Laghman onder controle van de taliban stond en hij dus overdag niet kon komen zonder gearresteerd en gedood te worden (CGVS, p. 13, 14). Echter verklaarde u ook dat de taliban niet op de hoogte waren van het werk van uw vader en broer. De taliban kwamen het pas te weten van uw vader en broer zijn werk toen ze de macht over Dawlat Shah district namen (CGVS, p. 13). U maakte iedereen wijs dat uw vader en broer handelaars waren (CGVS, p. 14). Bijgevolg is het dus volstrekt onlogisch waarom uw vader en broer niet de mogelijkheid hadden om overdag naar hun huis te komen. U werd hiermee geconfronteerd maar sprak uzelf weerom tegen door te stellen dat de dorpelingen de taliban erover konden inlichten, hetgeen echter niet mogelijk is aangezien de dorpelingen niet op de hoogte waren van hun werk voor de Afghaanse overheid (CGVS, p. 14).

Ook mag het gelet op het voorgaande de nodige verbazing wekken dat uzelf na schooltijd rechtstreeks naar huis ging en niet buiten rondhing uit angst omdat uw vader en broer werkten voor de overheid (CGVS, p. 9). Dat u dergelijk gedrag gesteld zou hebben slaat nergens op aangezien niemand aanvankelijk wist dat uw vader en broer in het leger zaten. Mensen dachten immers dat het handelaars waren (CGVS, p. 13-14). Deze en voorgaande vaststelling zetten nogmaals in de verf dat uw verklaringen met betrekking tot het werk van uw vader en broer weinig doorleefd zijn, hetgeen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van hun beweerde functie.

De foto die u neerlegt van een persoon in een legeruniform is niet bij machte om aan te tonen dat uw vader effectief bij het Afghaanse nationale leger zat (Administratief dossier – Groene map, stuk 5). Er kan immers met geen enkele zekerheid aangetoond worden dat de persoon op de neergelegde foto uw vader is (CGVS, p. 5). Zo kan u geen foto's van u en uw vader tezamen neerleggen, alsook legt u geen enkel identiteitsdocument van uw vader neer (CGVS, p. 6). De legerdocumenten van uw vader volstaan evenmin om aan te tonen dat uw vader actief was in het leger voor uw vertrek uit Afghanistan (Administratief dossier – Groene map, stuk 7). Deze documenten dateren van de tijd dat Najibullah president was (vorige eeuw) en de legerdienst verplicht was (CGVS, p. 5). Dat u geen enkel recenter document kan neerleggen van het werk van uw vader, en al helemaal geen enkel werk gerelateerd document van uw broer, is merkwaardig gelet op de door u geschetste context. Ook deze vaststelling doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de job die uw vader en broer uitgeoefend zouden hebben.

De foto's die u neerlegt om aan te tonen dat uw broer S. (...) overleden is kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen (CGVS, p. 5; Administratief dossier – Groene map, stuk 6). Op basis van de door u neergelegde foto's kan niet gesteld worden dat het werkelijk uw broer betreft op de foto's. U legt immers geen enkel identiteitsdocument neer om de familieband tussen jullie beide te staven. Stel dat uw broer toch overleden zou zijn dan nog kan op basis van een foto niet bepaald worden welke omstandigheden aan de basis van zijn dood liggen.

Aangezien weinig tot geen geloof gehecht kan worden aan het beweerde legerprofiel van uw vader en broer kan eveneens weinig tot geen geloof gehecht worden aan de problemen die eruit voortgevloeid zouden zijn. Er zijn echter nog verschillende elementen die nogmaals in de verf zetten dat uw beweerde vrees weinig aannemelijk en compleet ongefundeerd is.

Zo mag het ten stelligste verbazen dat u er niet in sloeg om consistente verklaringen af te leggen over waar u was toen de taliban een eerste keer bij u thuis langskwamen op zoek naar u. Zo verklaarde u bij DVZ, op 6 februari 2023, dat, nadat uw vader en broer gevangen werden genomen, de taliban naar uw huis kwamen om het te doorzoeken en u mee te nemen. Op dat moment bent u kunnen ontsnappen door naar het huis van uw buren te gaan (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). Op basis van deze verklaringen kan dus afgeleid worden dat u thuis was toen de taliban u de eerste keer kwamen zoeken. Echter verklaarde u bij het CGVS, op 30 maart 2023, dat u naar het huis van uw maternale oom ging omdat u wist dat de taliban u

zouden komen halen nadat ze Dawlat Shah district ingenomen hadden. U wist dit omdat familieleden van personen die bij de overheid zaten gedood worden. Nadat u reeds twee dagen bij uw maternale oom verbleven had kwamen de taliban naar uw huis om u te zoeken (CGVS, p. 12-13, 15). Het hoeft weinig betoog dat het allesbehalve doorleefd is dat u zo een strijdige verklaringen aflegt over waar u zich bevond toen de taliban u de eerste keer kwamen zoeken bij u thuis. U werd met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd en stelde dat u bij het eerste interview erg moe was omdat u de dag ervoor vrienden uit een vorig centrum op bezoek gekregen had en de hele nacht opgebleven was (CGVS, p. 17). U dient er echter op gewezen te worden dat dit niet kan gelden als verschoningsgrond voor dergelijke tegenstrijdigheid. Zelfs indien u vermoed was kan verwacht worden dat u zich niet vergist over waar u was wanneer de taliban u de eerste keer kwamen opzoeken. Uw beweerde vrees vloeit immers voort uit het gegeven dat de taliban u komen zoeken zijn. Deze vaststelling doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van het gegeven dat de taliban u zouden komen zoeken zijn bij u thuis.

Ook tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS sloeg u er niet in om consistente verklaringen af te leggen. Zo verklaarde u dat u het land al ontvlucht was toen uw vader en broer gearresteerd werden (CGVS, p. 6). Echter verklaarde u later tijdens het persoonlijk onderhoud pas één week na de arrestatie van uw broer en vader Afghanistan verlaten te hebben (CGVS, p. 7). Nog later tijdens het gehoor verklaarde u opnieuw Afghanistan al verlaten te hebben toen uw broer gearresteerd of gedood werd (CGVS, p. 15). Vlak erna werd u door de Protection Officer gevraagd of u Afghanistan al verlaten had toen uw broer genomen was door de taliban. Daarop antwoordde u dat u wist dat uw broer en vader gedood of gearresteerd waren toen de taliban het district ingenomen hadden (CGVS, p. 15). U gaf dus opnieuw te verstaan dat u zich wel nog in Afghanistan bevond toen uw vader en broer gearresteerd werden. Wat er ook van zij, het is weinig logisch dat u er niet in slaagt om over dergelijk iets eenduidige verklaringen af te leggen. Ook deze vaststelling brengt de geloofwaardigheid van uw relaas verder in het gedrang.

Ook over het aantal dreigbrieven dat uw familie ontving legde u strijdige verklaringen af. Zo verklaarde u aan het begin van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat jullie verschillende dreigbrieven ontvingen en dat u al in België, of onderweg was, toen jullie de laatste dreigbrief ontvingen, zijnde de dreigbrief die u neergelegd hebt bij DVZ (Administratief dossier – Groene map, stuk 4; CGVS, p. 5). Later verklaarde u echter dat deze brief, degene die neergelegd werd in België, geleverd werd één dag na de val van Dawlat Shah district (CGVS, p. 14). Over andere dreigbrieven sprak u niet langer, hetgeen vreemd mag heten gelet op uw eerdere verklaring (CGVS, p. 14). Met betrekking tot de door u neergelegde brief dient, in het licht van de bovenstaande observaties, gesteld worden dat documenten verklaringen pas kunnen ondersteunen voor zover deze verklaringen zelf geloofwaardig zijn, in casu quod non. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afgaanse documenten erg twijfelachtig is. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier (Blauwe map, stuk 1). Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van documenten. Veel valse Afgaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afgaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde.

Dat u geen eenduidige verklaringen kon afleggen werd nogmaals in de verf gezet door uw verklaring waarbij u stelde dat uw familie altijd al problemen had met de taliban omdat het duidelijk was dat uw vader en broer werkten voor de Afgaanse overheid (CGVS, p. 14). Als de taliban dit echt wisten dan is het volstrekt onduidelijk waarom de taliban u nooit eerder opgespoord hebben. U verklaarde immers zelf dat de taliban familieleden van personen die bij de overheid zitten doden (CGVS, p. 15). Dat u echter pas moest vluchten uit Afghanistan nadat de taliban Dawlat Shah district innamen is zeer onlogisch. U woonde nochtans in een dorp waar de taliban ook aanwezig waren waardoor u er zeker en vast niet veilig was als ze wisten dat uw vader en broer bij de overheid zaten (CGVS, p. 8). U maakt dus op geen enkele wijze aannemelijk dat de taliban u werkelijk viseerden omdat uw vader en broer in het leger zaten.

Bovendien houdt het ook geen steek dat uw moeder, broer en zussen wel nog in Afghanistan kunnen leven (CGVS, p. 10). Zij zijn nochtans, net zoals u, ook familieleden van personen die werkten voor de Afgaanse overheid. Het mag bijgevolg vreemd heten dat zij geen problemen kennen met de taliban.

Dat de taliban iedere maand nog één keer langskomen bij u thuis op zoek naar u weet niet te overtuigen (CGVS, p. 16). Zo mag het ten stelligste verbazen dat u dit pas laattijdig vertelde wanneer u hier letterlijk naar gevraagd werd op het CGVS. U werd nochtans, na de uiteenzetting van uw relaas, gevraagd of er nog iets anders gebeurd was in Afghanistan. Merkwaardig genoeg verklaarde u toen dat er niks anders gebeurd was (CGVS, p. 13). Bovendien maakte u ook geen enkele melding van dit feit toen u gevraagd werd hoe uw familie het stelt (CGVS, p. 12). Er kan nochtans verwacht worden dat u zou vermelden dat het niet goed gaat met uw familie doordat de taliban nog geregeld langskomen, in casu quod non.

Daarnaast is het ook weinig aannemelijk dat de taliban op heden nog elke maand zouden langskomen bij u thuis op zoek naar u (CGVS, p. 16). U bent immers al meer dan anderhalf jaar vertrokken uit Afghanistan waardoor de taliban dienen te beseffen dat u daar niet plots weer zal staan van de ene op de andere dag. Ook deze door u geschetste situatie doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Tot slot dient aangestipt te worden dat het de nodige verbazing mag wekken dat u meermaals verklaarde dat de taliban u misschien zouden rekruteren (CGVS, p. 13, 16). U had immers geen enkele melding gemaakt van dit gegeven bij DVZ. Bij DVZ liet u enkel optekenen dat u vreesde gedood te worden door de taliban (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). Bijgevolg kan er weinig geloof gehecht worden aan deze

verklaring van u. Het is trouwens ook volstrekt onduidelijk waarom de taliban, nu ze reeds de macht over Afghanistan hebben, u zouden inlijven. Indien de taliban al nood zouden hebben aan leden dan is dit aan betrouwbare en loyale leden, hetgeen u niet bent vanwege de door u beweerde familieband.

Op basis van de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en op basis van de ongerijmdheden in uw verklaringen kan samenvattend gesteld worden dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat de taliban u zullen viseren bij terugkeer naar Afghanistan, evenmin maakte u aannemelijk dat uw vader vermist is en uw broer gedood werd op de wijze en om de reden die u beschrijft, noch maakte u aannemelijk dat u een vrees kunt puren op basis van het vermeende profiel van uw broer en vader, zagezegd militairen in het Afghaanse nationale leger. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie hebt of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

De door u neergelegde documenten werden reeds besproken en zijn dan ook niet bij machte om de door het CGVS bekomen appreciatie om te buigen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofdte persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde

van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België

en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M' Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M' Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_

Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanist an_update_1_July_31_October_2022.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanist_an_update_1_July_31_October_2022.pdf)) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met

argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 tot 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 17, §2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Verzoeker wijst er vooreerst op dat zijn nationaliteit en zijn afkomst door verweerder niet worden betwist. Verder betoogt hij er dat hij moeite heeft met sommige vragen en niet altijd een volledig begrip heeft van wat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van hem vereist en verwacht. Hij licht toe dat dit opvalt op pagina 14 van de notities van zijn persoonlijk onderhoud en stelt dat dit een aanwijzing is van zijn ongeschoolde profiel, onafhankelijk van de enkele jaren madrasa die

niet altijd tot een geschoold profiel uitkomen, en de soms onredelijke bevraging van de commissaris-generaal.

Vervolgens gaat verzoeker in op de vluchtelingenstatus. Uit het betoog van verzoeker blijkt dat hij niet akkoord is met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing aangaande zijn vluchtrelaas. Hij tracht enkele weigeringsmotieven te weerleggen of te verklaren. Hij besluit dat verweerder zijn relaas onvoldoende serieus heeft bestudeerd, een ethocentrische analyse maakt en geen rekening houdt met zijn profiel en de specifieke context in Afghanistan, met name de gebruiken in de Pashtou-cultuur, de veiligheidssituatie, de realiteit en actualiteit van gedwongen rekrutering en het relatieve karakter van de informatie die hierover beschikbaar is gezien de censuur. Hij stelt tevens dat verweerder onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn psychologische moeilijkheden en leeftijd gedurende zijn persoonlijk onderhoud.

Voorts betoogt verzoeker dat hem het voordeel van de twijfel, waarover hij een theoretisch betoog levert, moet worden gegend.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker dat hem subsidiaire bescherming wordt toegekend. Hij betoogt dat, sinds de machtsovername door de taliban, de algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend door de gedragingen van de taliban veroorzaakt wordt, waardoor er sprake is van een actor, zoals aangegeven in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dat de humanitaire crisis in Afghanistan een schending is van artikel 3 van het EVRM, dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) reeds bij verschillende gelegenheden heeft geoordeeld dat een bijzonder betreunswaardige sociaaleconomische of humanitaire situatie neerkomt op een onmenselijke of vernederende behandeling en hij verwijst in dit verband naar verschillende arresten van het EHRM waarvan hij kort de erin behandelde omstandigheden en/of de eruit voortvloeiende rechtspraak schetst. Hij stelt dat het Hof de in de zaken *Sufi en Elmi* ontwikkelde rechtspraak, in de zaak *SHH tegen het Verenigd Koninkrijk*, niet verwerpt maar van oordeel is dat de situatie in Afghanistan in 2013 aanzienlijk anders was, dat de situatie in Afghanistan enkele maanden na de val van de Afghaanse regering en de hongersnood aldaar in veel opzichten lijken op de situatie in Somalië in 2011, dat de elementen waarop het Hof in het arrest *Sufi en Elmi* zijn vaststelling van een veralgemeende situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd, thans ook in Afghanistan aanwezig zijn. Verzoeker stelt dat de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegepast in situaties van economische crisis en hongersnood, dat om beroep te kunnen doen op artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn of richtlijn 2011/95/EU) het noodzakelijk lijkt dat de humanitaire crisis of de sociaaleconomische situatie die het niveau van ernst van artikel 3 van het EVRM zou bereiken, het gevolg is van opzettelijk of nalatig handelen door overheids- of niet-overheidsfactoren, dat de criteria bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vervuld zijn en dat aan hem de subsidiaire bescherming moet worden toegekend.

Verzoeker wijst er verder op dat er een gebrek aan informatie is over de huidige situatie in Afghanistan en de intenties van de taliban. Hij meent dat er een consensus bestaat tussen de buitenlandse waarnemers dat er momenteel nog een groot gebrek is aan betrouwbare informatie over de huidige situatie in Afghanistan, over de uiteindelijke intenties van de taliban en de vooruitzichten van het land. Hij verwijst in dit verband naar en citeert uit het "*EASO COI-rapport*" van januari 2022 en stelt dat volgens ditzelfde rapport veel internationale waarnemers en journalisten het land hebben verlaten of zich hebben moeten aanpassen aan het bewind van de taliban, waardoor de beschikbaarheid van betrouwbare bronnen (heel) beperkt is, dat uit hetzelfde rapport ook blijkt dat verschillende belangrijke bronnen gestopt zijn met publiceren of bijwerken van materiaal dat voorheen van belang was voor het opstellen van rapporten over Afghanistan. In dit verband verwijst verzoeker naar het UNDP-rapport "*Afghanistan: socio-economic outlook. Adverting a basic needs crisis*" van december 2021.

Ten gevolge van de machtsgreep van 2021 kent Afghanistan volgens verzoeker een ongekende hongersnood en is de situatie dramatisch. Verzoeker wijst op een persbericht van 11 januari 2022 waaruit blijkt dat de VN opriepen om ter hulp te komen van Afghanistan. Verzoeker wijst op de situatie en cijfers van voedselonzeekerheid en hongersnood en stelt dat de humanitaire crisis de afgelopen jaren alleen maar is toegenomen, dat het aantal mensen dat levensreddende humanitaire hulp nodig heeft de afgelopen drie jaar bijna verviervoudigd is, dat Afghanistan het grootste aantal mensen heeft dat in noodsituaties niet over voedsel kan beschikken en dit aantal het afgelopen jaar aanzienlijk gestegen is, dat de huidige wereldwijde pandemie, de toename van via water overgebrachte ziekten, hardnekkige poliovirusstammen en het verlies van financiële middelen om de nationale gezondheidsinfrastructuur draaiende te houden allemaal factoren zijn die het gezondheidsstelsel in Afghanistan ondermijnen, dat de Afghaanse bevolking, die al zo'n veertig jaar in oorlog is, wordt geconfronteerd met een situatie van armoede en exponentiële economische

achteruitgang. Ter staving verwijst verzoeker naar en citeert uit de UNHCR *Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan* van februari 2022, een rapport van World Food Programme van 3 maart 2022 en artikels van de website LaCroix. Hij vervolgt dat de gehele bevolking in een strijd is om te overleven, dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie onder andere veroorzaakt wordt door de handelingen van de taliban, waarbij hij citeert uit het hogergenoemde UNDP-rapport, dat een sprekend voorbeeld van de mate van volatiliteit van de huidige situatie in Afghanistan de scholingsperspectieven van de meisjes betreft, wat een onderwerp is dat alle aandacht trekt van de internationale waarnemers, dat hoewel de taliban meegedeeld hadden dat alle kinderen, waaronder ook de meisjes, terug naar school zouden kunnen gaan, eind maart duidelijk werd dat deze belofte aan de internationale gemeenschap, maar vooral ook aan alle Afghanen, nooit uitgevoerd zal worden, dat het scholingsverbod van meisjes natuurlijk dramatische gevolgen heeft voor de Afghaanse bevolking aangezien het de erkenning van het talibanregime door andere landen en het daarmee gepaarde hulpgeld om de crisis die het land doormaakt het hoofd te bieden zal vertragen. Ter staving verwijst verzoeker naar een krantenartikel van De Morgen van 24 maart 2022 en naar het rapport *“Afghanistan: Taliban ontzeggen meisjes onderwijs, met grote gevolgen voor hun toekomst”* van Amnesty International van 28 maart 2022. Volgens hem is het scholingsverbod van meisjes dus één van de opzettelijke handelingen van de taliban die de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan veroorzaken. Verder haalt verzoeker aan dat het huidig bewind van de taliban, die door geen enkele staat als officiële regering werd erkend, zodanig conservatief en streng is dat het gelijkenissen vertoont met het Al Shabaab-regime in Somalië dat bekend staat om het volledig gebrek aan respect voor de mensenrechten. Verzoeker verwijst in dit verband naar en citeert uit het artikel *“The Fall of Kabul: International Protection in the context of the Armed Conflict and Violence in Afghanistan”* van dokter Christel Querteron van 11 oktober 2021, uit voornoemde UNHCR *Guidance Note* van februari 2022 en uit *“Situation of human rights in Afghanistan – Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights (A/HRC/51/6) (Advance Unedited Version)”* van de Human Rights Council van 6 september 2022. Verzoeker stelt dat de vaststellingen hierin alleen al uiterst onrustwekkend zijn en reeds de vraag stellen van een onmogelijkheid tot respect van de mensenrechten gezien de omstandigheden, hoewel verweerder hier volgens hem met geen woord over rept, en benadrukt nogmaals dat de taliban grote verantwoordelijkheid draagt in het stopzetten/vermindere van de buitenlandse financiële steun aan Afghanistan, dat Human Rights Watch (hierna: HRW) meent dat de humanitaire crisis in Afghanistan niet effectief zal kunnen worden aangepakt tenzij de Verenigde Staten en andere regeringen de beperkingen op de banksector van het land versoepelen om legitieme economische activiteiten en humanitaire hulp mogelijk te maken, dat de vraag dan ook is waarom deze beperkingen worden opgelegd ondanks de humanitaire crisis, dat het antwoord voornamelijk te vinden is in de mensenrechtenschendingen door de taliban, waardoor er redelijkerwijs niet kan worden beweerd dat de taliban niet aan de oorzaak ligt van de humanitaire crisis in Afghanistan. Verzoeker vervolgt *“Deze mensenrechtenschendingen worden ook uitvoerig gedocumenteerd in het verzoekschrift van 19 augustus 2022”*. Hij stelt dat de restricties die door de taliban worden opgelegd aan vrouwen en meisjes al de helft van de bevolking verhindert om actief deel te nemen aan de nationale economie, wat een enorme kost oplevert voor de Afghaanse samenleving, dat door te weigeren dat de helft van de bevolking zou werken of studeren, de taliban op aanzienlijke wijze een verbetering verhindert van de socio-economische situatie in Afghanistan, waarbij hij citeert uit een rapport van HRW *“Afghanistan: Economic Crisis Underlies Mass Hunger”* van 4 augustus 2022 en uit het UNAMA-rapport *“Human Rights in Afghanistan 15 August 2021 – 15 June 2022”* van 20 juli 2022. Verzoeker stelt dat meerdere andere rapporten en artikels wijzen op systematische mensenrechtenschendingen, waarna hij verwijst naar een aantal weblinks, en betoogt onder een verwijzing naar een artikel van de VRT dat de taliban ook opnieuw publieke executies uitvoeren, dat hij in het bijzonder ongerust is door de rapportering dat de verklaringen en garanties van de leiding van de taliban in Kabul rechtstreeks tegensgesproken worden door acties van plaatselijke talibanleden, dat sinds de machtsovername door de taliban, de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend door de gedragingen van de taliban veroorzaakt worden, waardoor er sprake is van een actor zoals aangegeven in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet.

Vervolgens meent verzoeker dat Afghanistan zich bevindt in een uitzonderlijke situatie van willekeurig geweld en dat zijn aanwezigheid op het grondgebied van Afghanistan een reëel gevaar vormt voor zijn leven, zijn persoon en zijn integriteit. Sinds de machtsovername wordt er veel informatie gemanipuleerd en werden er vele onafhankelijke mediabronnen verplicht om hun werkzaamheden stop te zetten. Hierdoor dient er voorzichtig te worden omgegaan met cijfers, statistieken en bronnen die aanvallen recenserend. Verzoeker verwijst in dit verband nogmaals naar de UNHCR *Guidance Note* van februari 2022 en stelt dat de kans groot is dat de realiteit er nog somberder uitziet. Hij stelt dat burgers wel degelijk willekeurig slachtoffer worden van het willekeurig geweld ter plaatse en verwijst in dit verband naar en citeert uit een artikel van Amnesty International en UNHCR *Guidance Note* van februari 2022. Verzoeker betwist dat het niveau van geweld en het aantal burgerslachtoffers sinds de machtsgreep sterk zijn afgenomen. Hij stelt dat de situatie nu complexer is, dat de aanwezigheid van de taliban de vrees van de bevolking sterk deed stijgen en plaatsmaakte voor een alom heersende onzekerheid en gebrek aan enig wettelijk kader, wat plaatselijke criminaliteit sterk deed groeien, dat de taliban gewelddadige praktijken handhaven die nog steeds even

ernstig zijn als vroeger en moorden, kidnapping en aanslagen inhouden, dat de rechten van minderheden en in het bijzonder vrouwen meer dan ooit in gevaar zijn, dat bovendien andere gewelddadige groepen aanwezig zijn die sommige aanvallen en aanslagen publiek claimen, dat er dus geenszins sprake is van een afname van het geweld, dat de vorm simpelweg gewijzigd is en het aantal burgerslachtoffers nog steeds onrustwekkend maar minder gedocumenteerd is, waarna hij citeert uit een rapport van de Britse overheid. Verzoeker betwist de stelling dat er in Afghanistan geen sprake meer zou zijn van een gewapend conflict, gelet op de aanvallen en aanslagen van IS en 'Islamic State Khorasan Province' (hierna: ISKP) die opkomen tegen de taliban. De stelling dat er slechts één actor overblijft, is volgens hem, waarbij hij wijst op en citeert uit een internetartikel "*The armed conflict in afghanistan and forcible displacement*", een internetartikel "*10 conflicts to worry about in 2022*" van ACLED Data en het rapport van de Britse overheid, een foutieve interpretatie en onvolledige analyse van de situatie in Afghanistan. Hij meent dat niet anders kan dan vastgesteld worden dat er in feite nog meerdere actors aanwezig zijn, dat bovendien men zich de vraag dient te stellen of een gewapend conflict inderdaad als afgerond kan worden beschouwd wanneer de westerse naties zich hebben teruggetrokken om plaats te maken voor een terroristengroep die nog steeds niet als regering wordt beschouwd, en of de vroegere actoren die zich hebben teruggetrokken geen morele verantwoordelijkheid hebben in dit verhaal, waarna hij citeert uit een internetartikel van "*opiniojuris*" van 10 januari 2022 en tot slot ingaat op het onderwerp "*Doelgericht geweld met collateral damage*" en citeert uit een internetartikel "*10 conflicts to worry about in 2022*" van ACLED Data. Verzoeker besluit dat men op grond van bovenstaande elementen niet anders kan dan vaststellen dat Afghanistan zich in een situatie van gewapend conflict en willekeurig geweld bevindt. Het vertrek van de NAVO heeft geen einde gemaakt aan het interne gewapende conflict, dat ondanks de duidelijke rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof) in het arrest Diakité de verwerende partij toch overgaat tot een onderscheidde appreciatie van enerzijds de mate van het geweld en anderzijds de intensiteit, het organisatieniveau en de duur van het conflict. Verzoeker stelt, na het citeren van bepaalde zinnen uit het arrest van het Hof van 10 juni 2021 "*CF et DN contre Bundesrepublik Deutschland*", dat de bestreden beslissing de subsidiaire bescherming weigert, op basis van "*een zekere appreciatiemarge*", waaronder "*het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal*", wat het Hof precies oplegt om niet te doen. Hij voegt nog toe dat de bestreden beslissing de aanwezigheid van 4000 strijders van ISKP toegeeft. Verzoeker besluit dat verweerder overgaat tot een foute analyse van het conflict en de nood aan bescherming, in strijd met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet en artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Verzoeker voegt geen bijkomende stavingstukken aan zijn verzoekschrift, hij verwijst wel naar een rapport waarvan hij de weblink vermeldt:

"OSAR, "*Afghanistan: risques au retour liés à «l'occidentalisation»*", 26 maart 2021, https://www.osar.ch/fileadmin/user_upload/Publikationen/Herkunftslanderberichte/Mittlerer_Osten_-_Zentralasien/Afghanistan/210326_AFG_Verwestlichung_f.pdf"

3. Nieuwe stukken

3.1. Verzoeker legt op 16 februari 2026 een aanvullende nota neer op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin verzoeker ingaat op de "*Antiwesterse standpunten van de Taliban en humanitaire crisis Afghanistan*". Hij verwijst naar een rapport van 2023 van Freedomhouse waarin deze organisatie bezorgd is om de antiwesterse mentaliteit en Afghanistan een 8/100 geeft voor vrijheden, naar een mededeling van 7 november 2023 van de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties waarin het volgens verzoeker pijnlijk duidelijk wordt dat het talibanregime uitermate strikt is, waarbij hij uit dit rapport en mededeling citeert alsook uit rapporten van 2023 van HRW. Hij stelt dat de situatie er niet op verbeterd wat ook bewezen wordt door de beslissing van de VN Veiligheidsraad om een Special Envoy te sturen naar Afghanistan, dat Amnesty International in haar wereldjaarrapport van 2022/23 stelt dat de combinatie van de economische crisis in Afghanistan, de internationale isolatie en de macht van de taliban voor een uiterst gevaarlijke combinatie zorgen om mensenrechten te waarborgen, dat een van de voorbeelden, wat ook hij vreest, buitengerechtigde executies zijn van mensen die de regels van de taliban niet volgen, dat de Europese Unie het recent heeft over de humanitaire crisis die er heerst in Afghanistan, waarbij hij citeert uit een artikel op de website van "*European Civil Protection and Humanitarian Aid Operations*" van de Europese Commissie en stelt dat de autoriteiten niet alles in hun macht doen om de bevolking te beschermen, dat hoewel het land zich reeds in een ernstige humanitaire en mensenrechtelijke crisis bevindt, dit de komende tijd alleen maar erger zal worden door de beslissing van Pakistan om Afghansen, die eindelijk een veilige plek hadden gevonden, terug te deporteren naar het land dat ze zijn ontvlucht, waarbij hij wijst op de verschillende bronnen die hierover rapporteren. Verzoeker stelt dat in januari 2026 de situatie zorgwekkender is dan ooit, dat de recente ontwikkelingen wijzen op een verdere verzwakking van fundamentele waarborgen en een voortdurende verslechtering van het juridische en veiligheidskader, waardoor de reeds alomtegenwoordige risico's voor de bevolking nog verder worden vergroot, waarna hij citeert uit een persartikel van Rawadari. Hij

meent dat gelet op al deze elementen blijkt dat het momenteel geldende juridische kader een geïnstitutionaliseerd systeem van willekeur, repressie en geweld verankert, dat onverenigbaar is met de meest fundamentele internationale mensenrechtennormen, dat in een dergelijke context een verzoeker die als verwesterd wordt beschouwd, die zijn onenigheid met het regime heeft geuit en om die reden het land heeft verlaten, bij een terugkeer een reëel, persoonlijk en bijzonder ernstig risico loopt, dat zijn profiel gemakkelijk kan worden gelijkgesteld met dat van een opposant of een zogenaamd 'afwijkend' individu, waardoor hij wordt blootgesteld aan willekeurige arrestaties, mishandeling, gedwongen bekentenissen en zelfs lijfstraffen of de doodstraf, zonder enige waarborg van een eerlijk proces, dat de dreigingen derhalve noch hypothetisch noch abstract zijn, maar concreet, actueel en van uitzonderlijke ernst, dat na de inname van Kabul in augustus 2021 de taliban-autoriteiten geleidelijk aan een regime geconsolideerd hebben dat is gebaseerd op een bijzonder strikte interpretatie van de sharia en een geïnstitutionaliseerde 'zedepolitie', dat daarbij kan gewezen worden op de toenemende regulering van het uiterlijk en het gedrag van mannen via de wet inzake de bevordering van de deugd en de voorkoming van het kwaad, op handhavingspraktijken die worden gekenmerkt door willekeur, detenties en lijfstraffen, en op een gerechtelijke en procedurele omgeving die de minimale waarborgen van een eerlijk proces niet garandeert. Verzoeker meent dat deze elementen bijzonder relevant zijn voor de analyse van het risico bij terugkeer van mannen die meerdere jaren in Europa hebben verbleven, in het bijzonder wanneer hun uiterlijk, gewoonten of sociale codes als 'verwesterd' of niet-conform kunnen worden beschouwd, zoals in zijn geval, dat bovendien zich *in casu* werkelijk een probleem van verwestering, minstens gepercipieerde verwestering, stelt, dat een terugkeer naar Afghanistan voor hem eenvoudigweg ondenkbaar is, gezien het risico om als 'verwesterd' te worden geïdentificeerd en dus het risico te worden vervolgd in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet wel degelijk bestaat, dat hij dus dient erkend te worden als vluchteling. Hij vervolgt dat hij, in ondergeschikte orde, de subsidiaire beschermingsstatus moet krijgen op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dat de bestreden beslissing – minstens en in uiterst ondergeschikte orde – nietig verklaard moet worden teneinde verder onderzoek te doen naar de situatie in Afghanistan in het algemeen en de provincie van herkomst van verzoeker in het bijzonder. Hij meent dat de door hem aangebrachte nieuwe elementen en documenten wel degelijk een onmiddellijke erkenning rechtvaardigen. Hij wijst erop dat de recente berichtgeving vanuit Afghanistan meer dan zorgwekkend is, dat uit de bijgebrachte informatie van HRW voor wat betreft de situatie van schoolgaande jongeren blijkt dat het risico in geval van terugkeer vaststaand is, dat de 'rule of law' niet geldt in Afghanistan, dat ook om die reden zijn vrees bijzonder actueel blijft, dat in deze context ook gewezen wordt op de recente bezorgdheden geuit door Richard Bennett, Speciaal Rapporteur van de Verenigde Naties inzake de mensenrechtensituatie in Afghanistan, die heeft gewaarschuwd dat gedwongen terugkeer naar Afghanistan betrokkenen blootstelt aan ernstige mensenrechtenschendingen, dat hij benadrukte dat Afghanistan bijzonder onveilig blijft voor vele terugkeerders, in het bijzonder voor personen die als verwesterd worden beschouwd of geassocieerd worden met buitenlandse waarden, instellingen of levensstijlen, dat hij er tevens op wees dat de humanitaire situatie kritiek blijft, gekenmerkt door voedselonzeekerheid, economische instorting en een drastische inperking van de civiele ruimte, dat Asylus vaststelt dat bepaalde praktijken of 'kenmerken' als niet-conform kunnen worden beschouwd door de aanwezige autoriteiten of feitelijke machthebbers, dat het onder meer een zogenaamd 'westers' kapsel, een te korte of afgeschoren baard, kleding die als te kort of te strak wordt beoordeeld en meer in het algemeen elke uiterlijke verschijning die een verbondenheid met of gelijkenis vertoont met niet-moslims, betreft, dat de door Asylus geraadpleegde bronnen aangeven dat deze elementen deel uitmaken van een systeem dat erop gericht is de 'imitatie' van een cultuur die als vreemd of strijdig met de opgelegde religieuze en sociale normen wordt beschouwd, te voorkomen. Verzoeker wijst erop dat hij reeds meerdere jaren op het Belgische grondgebied verblijft en volledig een verwesterde levensstijl heeft aangenomen, dat zijn uiterlijk, zijn kledinggewoonten en zijn integratie in een Europese culturele omgeving precies overeen stemmen met de kenmerken die volgens de bronnen aanleiding kunnen geven tot argwaan, controle en zelfs sancties, dat in een dergelijke context een terugkeer naar Afghanistan van hem, die reeds vele jaren buiten Afghanistan verblijft en aantoonbaar sterk verwesterd is, hem zou blootstellen aan een verhoogd risico om te worden geïdentificeerd als tegenstander van de door de feitelijke autoriteiten opgelegde normen, en derhalve vervolging of een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van het Vluchtelingenverdrag of artikel 3 van het EVRM, dat hij bijgevolg zou terechtkomen in een land in crisis waar geen enkel recht gewaarborgd is en waar hij zou uitgestoten, gestigmatiseerd en waarschijnlijk gedood worden door de taliban.

3.2. Verweerder legt op 18 februari 2026 een aanvullende nota neer op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin gerefereerd wordt aan volgende nieuwe stukken, waarvan de weblink wordt vermeld:

- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023;
- EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024;
- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023;
- CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023;

- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024;
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024;
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026.

Daarnaast verwijst verweerder in zijn aanvullende nota, met vermelding van de weblink, naar volgende stukken waaraan reeds werd gerefereerd in de bestreden beslissing:

- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022;
- EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022;
- EASO *Afghanistan Country Focus*, januari 2022;
- EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*, augustus 2022;
- EASO, *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*, augustus 2020;
- EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Procedurele noden

Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht gesteld wordt *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden aan u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”*

4.2. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de Kwalificatierichtlijn, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op grond van artikel 39/2, §1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, §3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die

bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. Verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.4. Landeninformatie

De Raad wijst er vooreerst op dat verweerder bij een aanvullende nota van 18 februari 2026 de beschikbare objectieve landeninformatie heeft geactualiseerd en aangevuld. Voorts is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over

gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift ook landeninformatie van verschillende bronnen bevat, doet hierover niet anders denken.

4.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4.6. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker werkt geenszins uit welke van de bepalingen in artikel 48/5 door verweerder zou(den) zijn geschonden. Voorts geeft hij niet concreet aan waaruit deze schending zou bestaan. Bijgevolg wordt de schending van dit artikel niet op dienstige wijze aangevoerd.

Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

4.7. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.7.1. Betreffende de vluchtmotieven

4.7.1.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Afghanistan door de taliban gerekruteerd, gedood of gedwongen te worden een bommenvest te dragen omwille van de job van zijn (intussen vermiste) vader en zijn (door de taliban gedode) broer bij het Afghaanse leger.

4.7.1.2. De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de advocaat van verzoeker ter terechtzitting, in navolging van de adjunct-commissaris, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde leeftijd bij binnenkomst in België, zijnde zestien jaar in 2021, dat de beslissing die hem immers werd betekend door de Dienst Voogdij stelt dat hij op 9 november 2021 ouder dan 18 jaar is, vermoedelijk 26,7 jaar met een standaarddeviatie van 2,3 jaar, dat het na medisch onderzoek dan ook niet aannemelijk blijkt dat hij zich als minderjarige voordeed, dat het Internationale Verdrag inzake de Rechten van het Kind op hem niet kan worden toegepast omdat hij niet als minderjarige kan worden beschouwd.

Voorts wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld dat:

“Er dient echter te worden vastgesteld dat uw asielrelaas gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, alsook kunnen enkele markante tegenstrijdigheden en incoherenties worden opgemerkt, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan de door u naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees.

Zo slaagt u er om te beginnen niet in om aannemelijk te maken dat uw vader en broer effectief bij het Afghaanse nationale leger zaten (CGVS, p. 5, 15). U kan namelijk niet erg veel vertellen over het werk van uw vader en broer. Zo wist u enkel te vertellen dat uw vader een commandant was van het korps in Dawlat Shah district en dat er een vijftig- à zestigtal personen onder zijn bevel stonden. Meer dan dit weet u weliswaar niet omdat hij nooit vertelde over zijn werk (CGVS, p. 6, 13-15). Nochtans kan verwacht worden dat u wel wat meer zou kunnen vertellen over het werk van uw vader aangezien u ouder bent dan dat u liet uitschijnen bij binnenkomst in België (Zie supra). Alsook dient opgemerkt te worden dat een commandant van

een korps binnen het Afghaanse nationale leger zeker en vast meer dan vijftig à zestig personen onder zijn bevel heeft. Dat uw vader trouwens al actief was in het leger sinds dat Najibullah nog president was is opvallend. Najibullah was immers de president van Afghanistan van het jaar 1987 tot het jaar 1992. Dat u dus amper iets kan vertellen over het werk van uw vader is frappant gelet op zijn zeer lange legercarrière.

Wat uw broer S.H. (...) betreft kan u enkel vertellen dat hij ook in Dawlat Shah district werkte als private first class, in een andere basis dan uw vader. Zijn taken in het leger waren die van een soldaat zoals meegaan op patrouille, meegaan met het konvooi en koken (CGVS, p. 15). Dat u weerom zo vaag blijft mag ten stelligste verbazen aangezien u uw vrees linkt aan het profiel van uw vader en broer (CGVS, p. 12-13). Bijgevolg kan verwacht worden dat u wel iets meer zou kunnen vertellen over hun werk, in casu quod non. Deze en voorgaande vaststellingen laten niet toe veel geloof te hechten aan het gegeven dat uw vader en broer in het leger dienden.

Daarenboven werd ook nog eens vastgesteld dat u warm en koud blaast wat het werk van uw vader en broer betreft. Zo stelde u dat uw vader slechts één keer per week of per maand naar huis kwam en jullie 's nachts bezocht. Dit gebeurde op deze manier omdat heel Laghman onder controle van de taliban stond en hij dus overdag niet kon komen zonder gearresteerd en gedood te worden (CGVS, p. 13, 14). Echter verklaarde u ook dat de taliban niet op de hoogte waren van het werk van uw vader en broer. De taliban kwamen het pas te weten van uw vader en broer zijn werk toen ze de macht over Dawlat Shah district namen (CGVS, p. 13). U maakte iedereen wijs dat uw vader en broer handelaars waren (CGVS, p. 14). Bijgevolg is het dus volstrekt onlogisch waarom uw vader en broer niet de mogelijkheid hadden om overdag naar hun huis te komen. U werd hiermee geconfronteerd maar sprak uzelf weerom tegen door te stellen dat de dorpelingen de taliban erover konden inlichten, hetgeen echter niet mogelijk is aangezien de dorpelingen niet op de hoogte waren van hun werk voor de Afghaanse overheid (CGVS, p. 14).

(...) Deze en voorgaande vaststelling zetten nogmaals in de verf dat uw verklaringen met betrekking tot het werk van uw vader en broer weinig doorleefd zijn, hetgeen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van hun beweerde functie.

De foto die u neerlegt van een persoon in een legeruniform is niet bij machte om aan te tonen dat uw vader effectief bij het Afghaanse nationale leger zat (Administratief dossier – Groene map, stuk 5). Er kan immers met geen enkele zekerheid aangetoond worden dat de persoon op de neergelegde foto uw vader is (CGVS, p. 5). Zo kan u geen foto's van u en uw vader tezamen neerleggen, alsook legt u geen enkel identiteitsdocument van uw vader neer (CGVS, p. 6). De legerdocumenten van uw vader volstaan evenmin om aan te tonen dat uw vader actief was in het leger voor uw vertrek uit Afghanistan (Administratief dossier – Groene map, stuk 7). Deze documenten dateren van de tijd dat Najibullah president was (vorige eeuw) en de legerdienst verplicht was (CGVS, p. 5). Dat u geen enkel recenter document kan neerleggen van het werk van uw vader, en al helemaal geen enkel werk gerelateerd document van uw broer, is merkwaardig gelet op de door u geschetste context. Ook deze vaststelling doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de job die uw vader en broer uitgeoefend zouden hebben.

De foto's die u neerlegt om aan te tonen dat uw broer S. (...) overleden is kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen (CGVS, p. 5; Administratief dossier – Groene map, stuk 6). Op basis van de door u neergelegde foto's kan niet gesteld worden dat het werkelijk uw broer betreft op de foto's. U legt immers geen enkel identiteitsdocument neer om de familieband tussen jullie beide te staven. Stel dat uw broer toch overleden zou zijn dan nog kan op basis van een foto niet bepaald worden welke omstandigheden aan de basis van zijn dood liggen.

Aangezien weinig tot geen geloof gehecht kan worden aan het beweerde legerprofiel van uw vader en broer kan eveneens weinig tot geen geloof gehecht worden aan de problemen die eruit voortvloeit zouden zijn. Er zijn echter nog verschillende elementen die nogmaals in de verf zetten dat uw beweerde vrees weinig aannemelijk en compleet ongefundeerd is.

Zo mag het ten stelligste verbazen dat u er niet in sloeg om consistente verklaringen af te leggen over waar u was toen de taliban een eerste keer bij u thuis langskwamen op zoek naar u. Zo verklaarde u bij DVZ, op 6 februari 2023, dat, nadat uw vader en broer gevangen werden genomen, de taliban naar uw huis kwamen om het te doorzoeken en u mee te nemen. Op dat moment bent u kunnen ontsnappen door naar het huis van uw burens te gaan (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). Op basis van deze verklaringen kan dus afgeleid worden dat u thuis was toen de taliban u de eerste keer kwamen zoeken. Echter verklaarde u bij het CGVS, op 30 maart 2023, dat u naar het huis van uw maternale oom ging omdat u wist dat de taliban u zouden komen halen nadat ze Dawlat Shah district ingenomen hadden. U wist dit omdat familieleden van personen die bij de overheid zaten gedood werden. Nadat u reeds twee dagen bij uw maternale oom verbleven had kwamen de taliban naar uw huis om u te zoeken (CGVS, p. 12-13, 15). Het hoeft weinig betoog dat het allesbehalve doorleefd is dat u zo een strijdige verklaringen aflegt over waar u zich bevond toen de taliban u de eerste keer kwamen zoeken bij u thuis. U werd met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd en stelde dat u bij het eerste interview erg moe was omdat u de dag ervoor vrienden uit een vorig centrum op bezoek gekregen had en de hele nacht opgebleven was (CGVS, p. 17). U dient er echter op gewezen te worden dat dit niet kan gelden als verschoningsgrond voor dergelijke tegenstrijdigheid. Zelfs indien u vermoeid was kan verwacht worden dat u zich niet vergist over waar u was wanneer de taliban u de eerste keer kwamen opzoeken. Uw beweerde vrees vloeit immers voort uit het gegeven dat de taliban u

komen zoeken zijn. Deze vaststelling doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van het gegeven dat de taliban u zouden komen zoeken zijn bij u thuis.

Ook tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS sloeg u er niet in om consistente verklaringen af te leggen. Zo verklaarde u dat u het land al ontvlucht was toen uw vader en broer gearresteerd werden (CGVS, p. 6). Echter verklaarde u later tijdens het persoonlijk onderhoud pas één week na de arrestatie van uw broer en vader Afghanistan verlaten te hebben (CGVS, p. 7). Nog later tijdens het gehoor verklaarde u opnieuw Afghanistan al verlaten te hebben toen uw broer gearresteerd of gedood werd (CGVS, p. 15). Vlak erna werd u door de Protection Officer gevraagd of u Afghanistan al verlaten had toen uw broer genomen was door de taliban. Daarop antwoordde u dat u wist dat uw broer en vader gedood of gearresteerd waren toen de taliban het district ingenomen hadden (CGVS, p. 15). U gaf dus opnieuw te verstaan dat u zich wel nog in Afghanistan bevond toen uw vader en broer gearresteerd werden. Wat er ook van zij, het is weinig logisch dat u er niet in slaagt om over dergelijk iets eenduidige verklaringen af te leggen. Ook deze vaststelling brengt de geloofwaardigheid van uw relaas verder in het gedrang.

Ook over het aantal dreigbrieven dat uw familie ontving legde u strijdige verklaringen af. Zo verklaarde u aan het begin van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat jullie verschillende dreigbrieven ontvingen en dat u al in België, of onderweg was, toen jullie de laatste dreigbrief ontvingen, zijnde de dreigbrief die u neergelegd hebt bij DVZ (Administratief dossier – Groene map, stuk 4; CGVS, p. 5). Later verklaarde u echter dat deze brief, degene die neergelegd werd in België, geleverd werd één dag na de val van Dawlat Shah district (CGVS, p. 14). Over andere dreigbrieven sprak u niet langer, hetgeen vreemd mag heten gelet op uw eerdere verklaring (CGVS, p. 14). Met betrekking tot de door u neergelegde brief dient, in het licht van de bovenstaande observaties, gesteld worden dat documenten verklaringen pas kunnen ondersteunen voor zover deze verklaringen zelf geloofwaardig zijn, in casu quod non. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afgaanse documenten erg twijfelachtig is. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier (Blauwe map, stuk 1). Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van documenten. Veel valse Afgaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afgaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde.

Dat u geen eenduidige verklaringen kon afleggen werd nogmaals in de verf gezet door uw verklaring waarbij u stelde dat uw familie altijd al problemen had met de taliban omdat het duidelijk was dat uw vader en broer werkten voor de Afgaanse overheid (CGVS, p. 14). Als de taliban dit echt wisten dan is het volstrekt onduidelijk waarom de taliban u nooit eerder opgespoord hebben. U verklaarde immers zelf dat de taliban familieleden van personen die bij de overheid zitten doden (CGVS, p. 15). Dat u echter pas moest vluchten uit Afghanistan nadat de taliban Dawlat Shah district innamen is zeer onlogisch. U woonde nochtans in een dorp waar de taliban ook aanwezig waren waardoor u er zeker en vast niet veilig was als ze wisten dat uw vader en broer bij de overheid zaten (CGVS, p. 8). U maakt dus op geen enkele wijze aannemelijk dat de taliban u werkelijk viseerden omdat uw vader en broer in het leger zaten.

Bovendien houdt het ook geen steek dat uw moeder, broer en zussen wel nog in Afghanistan kunnen leven (CGVS, p. 10). Zij zijn nochtans, net zoals u, ook familieleden van personen die werkten voor de Afgaanse overheid. Het mag bijgevolg vreemd heten dat zij geen problemen kennen met de taliban.

Dat de taliban iedere maand nog één keer langskomen bij u thuis op zoek naar u weet niet te overtuigen (CGVS, p. 16). (...)

Daarnaast is het ook weinig aannemelijk dat de taliban op heden nog elke maand zouden langskomen bij u thuis op zoek naar u (CGVS, p. 16). U bent immers al meer dan anderhalf jaar vertrokken uit Afghanistan waardoor de taliban dienen te beseffen dat u daar niet plots weer zal staan van de ene op de andere dag. Ook deze door u geschetste situatie doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Tot slot dient aangestipt te worden dat het de nodige verbazing mag wekken dat u meermaals verklaarde dat de taliban u misschien zouden rekruteren (CGVS, p. 13, 16). U had immers geen enkele melding gemaakt van dit gegeven bij DVZ. Bij DVZ liet u enkel optekenen dat u vreesde gedood te worden door de taliban (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). Bijgevolg kan er weinig geloof gehecht worden aan deze verklaring van u. Het is trouwens ook volstrekt onduidelijk waarom de taliban, nu ze reeds de macht over Afghanistan hebben, u zouden inlijven. Indien de taliban al nood zouden hebben aan leden dan is dit aan betrouwbare en loyale leden, hetgeen u niet bent vanwege de door u beweerde familieband.

Op basis van de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en op basis van de ongerijmdheden in uw verklaringen kan samenvattend gesteld worden dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat de taliban u zullen viseren bij terugkeer naar Afghanistan, evenmin maakte u aannemelijk dat uw vader vermist is en uw broer gedood werd op de wijze en om de reden die u beschrijft, noch maakte u aannemelijk dat u een vrees kunt puren op basis van het vermeende profiel van uw broer en vader, zogezegd militairen in het Afgaanse nationale leger. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie hebt of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

De door u neergelegde documenten werden reeds besproken en zijn dan ook niet bij machte om de door het CGVS bekomen appreciatie om te buigen.”

Ingevolge deze vaststellingen volgt de Raad verweerder in zijn besluit dat er geen geloof kan gehecht worden het voorgehouden vluchtrelaas en dat verzoeker zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen.

Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen, zoals ook blijkt uit wat volgt.

4.7.1.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat door het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het bevestigen van zijn verklaringen, en het tegenspreken van de appreciatie en de gevolgtrekkingen door de adjunct-commissaris verzoeker de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing niet ontkracht, noch een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maakt.

4.7.1.4. Verzoeker stelt dat hij moeite heeft met sommige vragen en niet altijd een volledig begrip heeft van wat de commissaris-generaal van hem vereist en verwacht, dat dit opvalt op pagina 14 van de notities van zijn persoonlijk onderhoud, dat dit een aanwijzing is van zijn ongeschoolde profiel, onafhankelijk van de enkele jaren madrassa die niet altijd tot een geschoold profiel uitkomen, en de soms onredelijke bevraging van de commissaris-generaal.

Waar verzoeker wijst op zijn ongeschoolde profiel, stelt de Raad vooreerst vast dat dit niet strookt met zijn eerdere verklaringen op het CGVS. Hij verklaarde toen immers dat hij tot de achtste graad naar school is geweest (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 9). Dit is niet ernstig. Bovendien verduidelijkt verzoeker geenszins dat hij dermate laaggeschoold zou zijn dat hij niet in staat zou zijn om op een normale wijze een persoonlijk onderhoud te ondergaan en/of om zijn vluchtrelaas aan de hand van coherente, doorleefde, gedetailleerde en aannemelijke verklaringen uiteen te zetten. Van verzoeker, een volwassen persoon, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze, gedetailleerde wijze kan weergeven. Verzoeker toont niet aan dat er in zijn geval sprake is van een bijzonder kwetsbaar profiel, dat verder gaat dan de algemene kwetsbaarheid die eigen is aan elke verzoeker om internationale bescherming. Waar hij nog stelt dat hij moeite heeft met sommige vragen en niet altijd een volledig begrip heeft van wat de commissaris-generaal van hem vereist en verwacht, dat dit opvalt op pagina 14 van de notities van zijn persoonlijk onderhoud, merkt de Raad op dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat wanneer een vraag voor verzoeker onduidelijk bleek, de *protection officer* de vraag herformuleerde tot verzoeker er in slaagde een gericht antwoord op de vraag te formuleren (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 14).

Verzoeker blijft voorts compleet in gebreke aannemelijk te maken dat er tijdens zijn persoonlijk onderhoud sprake was van een onredelijke bevraging.

4.7.1.5. In de bestreden beslissing wordt op pertinente wijze gesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde leeftijd van verzoeker bij binnenkomst in België, zijnde 16 jaar in 2021, dat de beslissing die hem werd betekend door de Dienst Voogdij stelt dat hij op 9 november 2021 ouder dan 18 jaar is, vermoedelijk 26,7 jaar met een standaarddeviatie van 2,3 jaar, dat hij zich als minderjarige voordeed na medisch onderzoek dan ook niet aannemelijk blijkt dat hij niet als minderjarige kan worden beschouwd.

Verzoeker betwist voornoemde leeftijd en betoogt dat de medische onderzoeken die op hem uitgevoerd werden, met name een tandheelkundig onderzoek, een sleutelbeenradiografie en een handpolsradiografie zowel wetenschappelijk als politiek gezien twijfelachtig en dubieus zijn wanneer zij gebruikt worden om een leeftijd in te schatten. Ter staving verwijst hij naar een rapport van "*académie nationale des médecins*" van 16 januari 2007 en naar een krantenartikel van Liberation van 14 november 2014. Hij stelt verder dat ook de Belgische Orde der Artsen stelt dat de interpretatie van een röntgenfoto geen onfeilbare methode is om de leeftijd van een persoon te bepalen, dat de bewijskracht van deze testen dus moet worden gerelativeerd, dat hij zijn elektronische taskara en paspoort neerlegde om zijn verklaringen bij te staan maar ook de resultaten van de leeftijdstest te betwisten, dat hoewel hij inderdaad niet minderjarig is, de uitkomst van de test foutief is, wat duidelijk blijkt uit de neergelegde documenten.

De Raad stelt in dit licht wel vast dat uit niets kan blijken dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid onder artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State om een beroep aan te tekenen tegen de beslissing van de Dienst Voogdij en wijst erop dat de beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken. Ook ten aanzien van de Raad staat de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij bijgevolg vast. Deze leeftijdsbepaling van de Dienst Voogdij is een administratieve rechtshandeling. Aan

dergelijke rechtshandelingen kleeft het 'privilège du préalable'. Dit principe houdt in dat dergelijke rechtshandelingen overeenstemmen met de wet zolang zij niet vernietigd of ingetrokken werden. *In casu* werd de beslissing van de Dienst Voogdij niet vernietigd of ingetrokken, noch werd er tegen deze beslissing beroep aangetekend bij de Raad van State. Bovendien heeft de Raad geen rechtsmacht om de wettigheid van deze beslissing na te gaan en deze beslissing eventueel te vernietigen. Er kan dus worden geconcludeerd dat de leeftijdsbepaling van verzoeker door de Dienst Voogdij in overeenstemming is met de wet en definitief in het rechtsverkeer aanwezig is. Verzoeker was bijgevolg meerderjarig bij aankomst in België op 10 oktober 2021. Door louter te betogen dat hij geen beroep heeft aangetekend tegen de beslissing van de Dienst Voogdij aangezien dergelijk beroep, zonder officieel en gelegaliseerd identiteitsdocument, zinloos is, werpt verzoeker geen ander licht op voorgaande vaststellingen.

Waar verzoeker stelt dat dit element niet ernstig als inleiding kan worden gebruikt in een weigeringsbeslissing als poging om hem in een negatief daglicht te stellen, dat hij bij aanvang van zijn persoonlijk onderhoud duidelijk aangaf dat hij bij aankomst in België slecht werd aangeraden om te liegen over zijn leeftijd, dat hij zo spontaan meteen toegeeft dat deze verklaringen inderdaad foutief waren maar ook nader verklaart waarom hij die aflegde, dat hij zeer angstig was om terug te worden gestuurd naar Bulgarije waarvan hij een traumatiserende ervaring overhoudt, richt hij zich tegen de motieven dat de vaststelling dat hij zich onterecht als minderjarige voordoet zijn algemene geloofwaardigheid op ernstige wijze aantast, te meer nog eens blijkt uit de door hem neergelegde documenten dat hij maar al te goed wist dat hij reeds meerderjarig was bij binnenkomst in België, dat hij voor aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS zijn paspoort en zijn taskara neerlegde waaruit blijkt dat hij geboren is in het jaar 2001 of het jaar 2002, dat hij bij binnenkomst stelde nooit een paspoort gehad te hebben nogmaals in de verf zet dat hij zijn echte leeftijd probeerde verborgen te houden en dat het nefast is voor zijn algehele geloofwaardigheid dat hij op intentionele wijze de asielinstanties trachtte te misleiden. De Raad acht deze motieven overtuigend. De overige overwegingen in de bestreden beslissing, zoals weergegeven in punt 4.7.1.2., zijn voldoende determinerend om de vaststelling te schragen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en dat hij zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. Verzoekers betoog inzake dit overtuigend motief werpt zodoende geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven.

4.7.1.6. Betreffende het profiel van zijn vader en zijn broer en de problemen die zij daardoor ondervonden, stelt verzoeker dat hij enerzijds verklaarde dat zijn vader commandant is van het korps in Dawlat Shah district en anderzijds dat zijn broer een private first class was, dat beiden actief waren voor de Afghaanse overheid en bij de machtsovername werden gearresteerd na verschillende bedreigingen, dat ondertussen zijn broer vermoord is en zijn vader spoorloos verdwenen is, dat zijn vader eerst een salaris van 10 000 Afghani verkreeg, dan 15 000 om uiteindelijk 30 000 te verkrijgen, dat zijn vader actief was in Dawlat Shah, dat hij zo'n 50 of 60 mensen onder zich had en dat zijn broer patrouilles deed, meeding met het konvooi en kookte, dat hij zijn vrees ook illustreert door aan te geven hoe de familieleden van personen die voor de overheid werkten problemen kregen.

Door louter zijn eerder op het CGVS afgelegde verklaringen te herhalen, werpt verzoeker geen ander licht op de pertinente motieven van de bestreden beslissing, waarin wordt gesteld: *"Zo slaagt u er om te beginnen niet in om aannemelijk te maken dat uw vader en broer effectief bij het Afghaanse nationale leger zaten (CGVS, p. 5, 15). U kan namelijk niet erg veel vertellen over het werk van uw vader en broer. Zo wist u enkel te vertellen dat uw vader een commandant was van het korps in Dawlat Shah district en dat er een vijftig- à zestigtal personen onder zijn bevel stonden. Meer dan dit weet u weliswaar niet omdat hij nooit vertelde over zijn werk (CGVS, p. 6, 13-15). Nochtans kan verwacht worden dat u wel wat meer zou kunnen vertellen over het werk van uw vader aangezien u ouder bent dan dat u liet uitschijnen bij binnenkomst in België (Zie supra). Alsook dient opgemerkt te worden dat een commandant van een korps binnen het Afghaanse nationale leger zeker en vast meer dan vijftig à zestig personen onder zijn bevel heeft. Dat uw vader trouwens al actief was in het leger sinds dat Najibullah nog president was is opvallend. Najibullah was immers de president van Afghanistan van het jaar 1987 tot het jaar 1992. Dat u dus amper iets kan vertellen over het werk van uw vader is frappant gelet op zijn zeer lange legercarrière.*

Wat uw broer S.H. (...) betreft kan u enkel vertellen dat hij ook in Dawlat Shah district werkte als private first class, in een andere basis dan uw vader. Zijn taken in het leger waren die van een soldaat zoals meegaan op patrouille, meegaan met het konvooi en koken (CGVS, p. 15). Dat u weerom zo vaag blijft mag ten stelligste verbazen aangezien u uw vrees linkt aan het profiel van uw vader en broer (CGVS, p. 12-13). Bijgevolg kan verwacht worden dat u wel iets meer zou kunnen vertellen over hun werk, in casu quod non. Deze en voorgaande vaststellingen laten niet toe veel geloof te hechten aan het gegeven dat uw vader en broer in het leger dienden."

Verzoeker stelt dat hij trachtte zoveel mogelijk antwoorden te verschaffen op de vragen van verweerder betreffende het werk van zijn familieleden, dat dit echter niet zonder moeilijkheden was aangezien zijn vader zelden thuiskwam (één keer per week of één keer per maand, 's nachts) en er tal van voorzorgsmaatregelen

werden genomen, dat er onder andere werd verteld dat vader en zoon handelaars waren waardoor het onderwerp van hun werk niet werd besproken en hij dus niet over veel informatie beschikt.

De Raad merkt vooreerst op dat in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld: *“Daarenboven werd ook nog eens vastgesteld dat u warm en koud blaast wat het werk van uw vader en broer betreft. Zo stelde u dat uw vader slechts één keer per week of per maand naar huis kwam en jullie ’s nachts bezocht. Dit gebeurde op deze manier omdat heel Laghman onder controle van de taliban stond en hij dus overdag niet kon komen zonder gearresteerd en gedood te worden (CGVS, p. 13, 14). Echter verklaarde u ook dat de taliban niet op de hoogte waren van het werk van uw vader en broer. De taliban kwamen het pas te weten van uw vader en broer zijn werk toen ze de macht over Dawlat Shah district namen (CGVS, p. 13). U maakte iedereen wijs dat uw vader en broer handelaars waren (CGVS, p. 14). Bijgevolg is het dus volstrekt onlogisch waarom uw vader en broer niet de mogelijkheid hadden om overdag naar hun huis te komen. U werd hiermee geconfronteerd maar sprak uzelf weerom tegen door te stellen dat de dorpingen de taliban erover konden inlichten, hetgeen echter niet mogelijk is aangezien de dorpingen niet op de hoogte waren van hun werk voor de Afghaanse overheid (CGVS, p. 14).”*

Het loutere feit dat verzoeker en zijn familie aan de dorpingen en de taliban vertelden dat verzoekers vader en broer handelaars waren, is geen afdoende verklaring voor verzoekers oppervlakkige verklaringen over de tewerkstelling van zijn vader en broer, daar van verzoeker mag worden verwacht dat hij reeds de nodige maturiteit bezat om interesse te tonen in het werk van zijn vader en zijn broer en daarover door hen, weliswaar binnenshuis, te worden geïnformeerd. Zelfs indien alsnog wordt aangenomen dat verzoekers vader zelden en alleen ’s nachts thuiskwam, blijft het frappant – zoals in de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld – dat verzoeker amper iets over het werk van zijn vader kan vertellen, gelet op diens zeer lange legercarrière waarbij hij reeds actief was in het leger in de periode dat Najibullah president was (1987-1992). De Raad merkt in dit verband ook op dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van het relaas, zoals *in casu* de job van zijn vader en zijn broer.

Bovendien kan van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent zijn problemen en de oorsprong ervan. *In casu* kan niet blijken dat verzoeker de nodige actieve houding heeft aangenomen en de nodige interesse heeft getoond teneinde de nodige duiding te kunnen verschaffen omtrent de tewerkstelling van zijn vader en zijn broer. Het profiel van zijn vader en zijn broer vormen de kern van verzoekers vluchtrelaas, zodat mag worden verwacht dat verzoeker zich hier meer over zou hebben geïnformeerd bij zijn moeder met wie hij heden nog steeds contacten onderhoudt (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 12).

Verzoeker stelt nog dat het verhoor niet lang genoeg duurde en de vragen ruim onvoldoende waren om zijn exacte kennis te testen. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker werd gevraagd te vertellen *“wat (hij) (...) allemaal weet over het werk van (zijn) (...) vader”*, waarna de *protection officer* bijkomende vragen stelde over de functie, de naam van het korps, de taken van verzoekers vader, zijn loon en aan verzoeker vroeg hem alle verhalen te vertellen die hij ooit heeft gehoord over het werk van zijn vader (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 13-15). Betreffende het werk van verzoekers broer, werd verzoeker gevraagd wat hij hierover wist en wat de taken en het loon waren van zijn broer (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 15). Het kwam aan verzoeker toe om deze vragen op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze te beantwoorden. Voorts werd op het einde van het persoonlijk onderhoud aan verzoeker gevraagd of hij in de mogelijkheid was om alle relevante elementen in verband met zijn problemen te vermelden, waarop hij antwoordde dat hij alles had verteld en dat er niets onbesproken is gebleven. De *protection officer* vroeg hem tevens of hij nog iets toe te voegen had, waarop verzoeker neen antwoorde. Voornoemde vragen gaven verzoeker ruimschoots de kans om het profiel van zijn vader en broer gedetailleerd uiteen te zetten. De Raad is van oordeel dat de vragen volstonden om verzoekers kennis over het profiel van zijn vader en broer te kunnen beoordelen. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt verder dat het onderhoud om 8u39 begon, dat er een pauze was van 10u00 tot 10u23, dat het onderhoud werd afgesloten om 11u15 (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 1, 13, 19) en dat verzoeker op geen enkel ogenblik werd gevraagd om zijn verhaal beknopter te vertellen en, zoals hierboven uiteengezet, meermaals werd gevraagd of hij nog iets aan zijn relaas wou toevoegen. Verzoeker maakt in deze omstandigheden dan ook niet aannemelijk dat het gehoor niet lang genoeg duurde.

4.7.1.7. Verzoeker voert ter gelegenheid van zijn verzoekschrift de schending aan van artikel 17, §2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, dat luidt als volgt: *“§2. Indien de ambtenaar tijdens het gehoor tegenstrijdigheden vaststelt in de verklaringen van de asielzoeker of vaststelt dat er relevante elementen ter staving van de asielaanvraag ontbreken, stelt hij de asielzoeker in de loop van het gehoor in de gelegenheid om hier uitleg over te geven.”*

Betreffende het motief *“Ook mag het gelet op het voorgaande de nodige verbazing wekken dat uzelf na schooltijd rechtstreeks naar huis ging en niet buiten rondhing uit angst omdat uw vader en broer werkten voor de overheid (CGVS, p. 9). Dat u dergelijk gedrag gesteld zou hebben slaat nergens op aangezien niemand aanvankelijk wist dat uw vader en broer in het leger zaten. Mensen dachten immers dat het handelaars waren (CGVS, p. 13-14).”* stelt verzoeker dat dit het subjectieve aspect van de vrees is waardoor ieder zijn vrees op een eigen en persoonlijke manier ervaart, proportioneel met de plaatselijke realiteit waarbij hij mogelijk al andere traumatiserende situaties had meegemaakt waardoor een angst die voor ons onredelijk kan schijnen, ontstond, dat over deze verklaring niet verder werd gevraagd, waardoor hij niet werd geconfronteerd met het zogezegde onredelijke karakter van zijn gedrag, dat hij dus geen recht tot antwoord hierop kreeg, dat de informatie waarover hij beschikt in relatie dient te worden geplaatst met zijn leeftijd en profiel en, hiermee rekening houdend, proportioneel is.

De Raad acht dit motief overtuigend. De overige overwegingen in de bestreden beslissing, zoals weergegeven in punt 4.7.1.2., zijn voldoende determinerend om de vaststelling te schragen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en dat hij zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. Verzoekers betoog inzake dit overtuigend motief werpt zodoende geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven

4.7.1.8. Verzoeker stelt dat hij zijn vrees tijdens zijn persoonlijk onderhoud ook illustreert door aan te geven hoe familieleden van personen die voor de overheid werkten problemen kregen, dat de vrees actueel is, dat de taliban nog zeker één keer per maand langskomen om naar hem te vragen, dat hij dit niet eerder kon aangeven aangezien hier, zoals hij aangeeft tijdens het persoonlijk onderhoud, niet naar wordt gevraagd en redelijkerwijs kan worden begrepen dat een asielzoeker niet altijd het juiste besef heeft wat belangrijk is. Verzoeker gaat er met zijn betoog vooreerst aan voorbij dat de adjunct-commissaris geen geloof hecht aan de tewerkstelling van zijn vader en zijn broer Sa.H. bij het Afghaanse leger. Verzoeker slaagt er niet in, zoals blijkt uit wat voorafgaat, de pertinente motieven die deze conclusie onderbouwen te weerleggen of hierop een ander licht te werpen. Hij maakt dan ook niet aannemelijk dat hij een familielid is van personen die voor de overheid werkten. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat aangezien weinig tot geen geloof gehecht kan worden aan het beweerde legerprofiel van verzoekers vader en broer eveneens weinig tot geen geloof gehecht kan worden aan de problemen die eruit voortvloeiden zouden zijn.

Waar verzoeker nogmaals wijst op het maandelijks bezoek van de taliban aan zijn moeder, merkt de Raad op dat verweerder op pertinente wijze in de bestreden beslissing heeft gesteld dat het weinig aannemelijk is dat de taliban op heden nog elke maand zouden langskomen bij verzoeker thuis op zoek naar hem, dat hij immers al meer dan anderhalf jaar vertrokken is uit Afghanistan waardoor de taliban dienen te beseffen dat hij daar niet plots weer zal staan van de ene op de andere dag. Verzoeker betwist dit niet. De overige motieven in dit verband, met name *“Zo mag het ten stelligste verbazen dat u dit pas laattijdig vertelde wanneer u hier letterlijk naar gevraagd werd op het CGVS. U werd nochtans, na de uiteenzetting van uw relaas, gevraagd of er nog iets anders gebeurd was in Afghanistan. Merkwaaardig genoeg verklaarde u toen dat er niks anders gebeurd was (CGVS, p. 13). Bovendien maakte u ook geen enkele melding van dit feit toen u gevraagd werd hoe uw familie het stelt (CGVS, p. 12). Er kan nochtans verwacht worden dat u zou vermelden dat het niet goed gaat met uw familie doordat de taliban nog geregeld langskomen, in casu quod non.”* zijn niet determinerend, nu uit het motief dat het weinig aannemelijk is dat de taliban op heden nog elke maand zouden langskomen bij verzoeker thuis op zoek naar hem, dat hij immers al meer dan anderhalf jaar vertrokken is uit Afghanistan waardoor de taliban dienen te beseffen dat hij daar niet plots weer zal staan van de ene op de andere dag, afdoende blijkt waarom geen geloof kan worden gehecht aan de maandelijks bezoeken van de taliban aan verzoekers huis in Afghanistan.

4.7.1.9. Betreffende het motief *“Tot slot dient aangestipt te worden dat het de nodige verbazing mag wekken dat u meermaals verklaarde dat de taliban u misschien zouden rekruteren (CGVS, p. 13, 16). U had immers geen enkele melding gemaakt van dit gegeven bij DVZ. Bij DVZ liet u enkel optekenen dat u vreesde gedood te worden door de taliban (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). Bijgevolg kan er weinig geloof gehecht worden aan deze verklaring van u. Het is trouwens ook volstrekt onduidelijk waarom de taliban, nu ze reeds de macht over Afghanistan hebben, u zouden inlijven. Indien de taliban al nood zouden hebben aan leden dan is dit aan betrouwbare en loyale leden, hetgeen u niet bent vanwege de door u beweerde familieband.”*, stelt verzoeker dat ook al waren sommige familieleden actief in de overheid dit geen reden is om elk risico van rekrutering uit te sluiten. De Raad merkt op dat het motief *“Indien de taliban al nood zouden hebben aan leden dan is dit aan betrouwbare en loyale leden, hetgeen u niet bent vanwege de door u beweerde familieband”* overtuigend is, zodat voormelde kritiek niet dienstig is. Verzoeker beperkt zich tijdens het gehoor tot de loutere verklaring dat hij misschien zou gerekruteerd worden. Verzoeker verduidelijkt dan ook niet, zoals verweerder terecht stelt in de bestreden beslissing, waarom de taliban, nu zij reeds de macht in Afghanistan hebben, hem zouden inlijven. Er blijkt voorts niet, indien de taliban nog steeds zou overgaan tot gedwongen rekruteringen, waarom zij verzoeker zouden wensen te rekruteren. Hij verduidelijkt niet welke

kennis, kwaliteiten of vaardigheden hij de taliban juist kon bieden, wat zou kunnen verklaren waarom ze zo vastberaden waren of zouden geweest zijn om hem te rekruteren. Waar verzoeker in dit licht stelt dat rekrutering breed kan worden geïnterpreteerd en ook eerder als sanctie kan worden gezien, met name een jongeman die gemakkelijk kan worden opgeofferd als kamikaze voor de taliban aangezien hij uit een ongelovige familie komt, beperkt hij zich tot een loutere bewering. Bovendien, zelfs indien er bewijs zou zijn van dergelijke praktijken door de taliban, toont verzoeker niet aan dat hij een dergelijk risico van rekrutering diende te vrezen, daar hij niet aannemelijk maakt dat hij een familielid is van personen die voor het leger hebben gewerkt of dat hij afkomstig is uit een ongelovige familie.

Verzoeker verwijst naar het rapport "*Afghanistan: Recruitment to Taliban*" van Landinfo van 29 juni 2017, waarin wordt gesteld dat de taliban persoonlijke en directe pogingen doen om mensen te overtuigen de ideologie en het wereldbeeld van de beweging te steunen, dat veel van deze activiteiten plaatsvinden via religieuze netwerken, dat dit in de moskeeën kan zijn in verband met het vrijdaggebed of andere lokale evenementen of arena's, dat een groot apparaat van politieke agenten en facilitators werkt met rekrutering in moskeeën en madrassa's, vaak in Pakistan, maar dat er ook een aantal meldingen zijn van madrassa's als centrale rekruteringsarena in Afghanistan, waarna hij aan de hand van voornoemd rapport het belang van de madrassa's in de rekruteringstrategieën van de taliban verder toelicht alsook de behandelingen die ondergaan worden door personen die zich verzetten tegen een rekrutering door de taliban, waarbij hij wijst op het feit dat personen die zich verzetten tegen (gedwongen) rekrutering, en hun familieleden, het risico lopen gestraft of gedood te worden. Verzoeker kan gevolgd worden dat uit het feit dat gedwongen rekrutering zelden voorkomt niet kan afgeleid worden dat het nooit voorkomt, doch blijkt uit niets dat bij verzoeker sprake was van dergelijke technieken om hem te rekruteren. Hij betoogt weliswaar dat hij duidelijk praktiserend is en dus "*mogelijks*" "*kon*" worden beïnvloed via religieuze kanalen zoals de moskee en madrassa, dat de taliban een belangrijke aanwezigheid hadden in zijn dorp, dat hij aangeeft dat hij al meerdere andere jonge slachtoffers dit zag meemaken, maar uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud noch uit zijn verzoekschrift blijkt dat hij heeft gesteld dat dergelijke beïnvloeding door de taliban daadwerkelijk bij hem heeft plaatsgevonden. Het gegeven dat hij "*mogelijks*" kon worden beïnvloed via religieuze kanalen lijkt een loutere gissing van zijn advocaat en is in die zin dan ook niet ernstig.

Zoals verweerder terecht in de bestreden beslissing benadrukt, wordt aan de geloofwaardigheid van de vrees van verzoeker om door de taliban te worden gerekruteerd verder ook afbreuk gedaan door de vaststelling dat verzoeker geen melding maakte van dit gegeven bij de DVZ. De Raad benadrukt in dit verband dat van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze, gedetailleerde wijze kan weergeven. Hij dient dit zo volledig mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

Verzoeker stelt dat verweerder bovendien beweert dat gedwongen rekrutering zelden voorkomt, wat echter weinig relevant is aangezien het niet gelijkstaat aan nooit, dat waar verweerder aangeeft hoe zijn verklaringen tegenstrijdig zijn "*met wat de COI aantoonde voor wat betreft rekrutering*", het niet duidelijk is wat hier precies mee wordt bedoeld en met welke exacte informatie verzoekers verklaringen tegenstrijdig zouden zijn, doch de Raad kan slechts vaststellen dat hij dit niet in de motieven van de bestreden beslissing kan lezen. Verzoekers betoog is in die zin dan ook niet dienstig.

4.7.1.10. Verzoeker stelt dat zijn vader al enige tijd spoorloos is waardoor hij automatisch moeite heeft met het verzamelen van pertinent bewijsmateriaal enerzijds omdat zijn vader, actief voor de Afghaanse overheid, er niet meer is maar ook omdat er geen mannelijke verantwoordelijke meer is voor het gezin, dat zijn moeder hier uiteraard niet (alleen) voor kan zorgen. Met zijn betoog gaat verzoeker eraan voorbij dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde dat zijn maternale oom bij zijn moeder woont en haar ondersteunt (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 10) zodat niet blijkt dat er geen mannelijke verantwoordelijke meer is voor het gezin die (mee) kan instaan voor het verzamelen van pertinent bewijsmateriaal. Waar hij stelt dat hij duidelijk aangaf dat de taliban alle documenten meenamen bij hun bezoek in het gezinshuis, toont hij niet aan dat zijn moeder, desgevallend bijgestaan door zijn maternale oom, geen bewijsmateriaal meer kan bekomen. Immers stelde verzoeker enkel dat de taliban de "*legerdocumenten*" van zijn vader en broer hadden meegenomen. Bovendien is een dergelijke verklaring bevreemdend in het licht van het feit dat verzoeker een foto neerlegt van een persoon in legeruniform waarvan hij beweert dat het zijn vader is en bepaalde legerdocumenten van zijn vader uit de periode dat zijn vader actief was in het leger in de tijd dat Najibullah president was.

4.7.1.11. Waar verzoeker stelt dat hij meermaals aangaf een videoclip te hebben van de dood van zijn broer zonder dat hierop verder werd ingegaan, kan de Raad slechts vaststellen dat een dergelijke videoclip nooit weer neergelegd door verzoeker, zodat het verweerder dan ook niet ten kwade kan worden geduid hierop niet verder te zijn ingegaan. Verzoeker, die tot op heden de videoclip niet heeft neergelegd, toont niet aan hoe deze videoclip een ander licht kan werpen op de motieven van de bestreden beslissing. Bovendien stelt de

Raad vast dat verzoeker antwoordde, op de vraag *“Een video van uw broer terwijl hij gedood werd door de taliban?”*, dat toen de taliban zijn lijk bij de moskee gooiden de dorpelingen zijn lichaam naar zijn huis brachten en zij toen een begrafenis deden en er dan een korte video was in het huid die ze gemaakt hebben (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 17). Een video van de begrafenis van zijn broer bij hem thuis, kan, om dezelfde redenen als de foto's die verzoeker heeft neergelegd van het overlijden van zijn broer, de vaststellingen in punt 4.7.1.2. niet ombuigen. Immers kan een video van de begrafenis hoogstens aantonen dat een bepaalde persoon overleden is en een begrafenis kreeg bij verzoeker thuis en kan dit feit op zich *“bovenstaande vaststellingen niet ombuigen (...). Op basis van de door u neergelegde”* video *“kan niet gesteld worden dat het werkelijk uw broer betreft”* in de video. *“U legt immers geen enkel identiteitsdocument neer om de familieband tussen jullie beide te staven. Stel dat uw broer toch overleden zou zijn dan nog kan op basis van een”* video *“niet bepaald worden welke omstandigheden aan de basis van zijn dood liggen.”*

4.7.1.12. Verzoeker stelt dat verweerder onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn psychologische moeilijkheden en leeftijd gedurende zijn persoonlijk onderhoud.

De Raad merkt op dat verzoeker bij de DVZ noch tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft aangegeven dat hij psychologische moeilijkheden heeft. Ook ter gelegenheid van zijn verzoekschrift beperkt hij zich in dit verband tot een loutere bewering zonder dit concreet toe te lichten of enig stavingstuk neer te leggen. Hij maakt dan ook geenszins aannemelijk dat er elementen betreffende zijn psychologische toestand zijn die een dermate impact hebben gehad op het afleggen van zijn verklaringen dat een andere beoordeling van deze verklaringen zich opdringt. De Raad stipt hierbij ook aan dat een zekere mate van stress en onbehagen inherent is aan een gehoor, doch dat dit er niet aan in de weg staat dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Voorts verklaarde verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud 24 jaar oud te zijn (persoonlijk onderhoud CGVS, p.3). Hij laat na concreet toe te lichten op welke wijze verweerder gehouden was rekening te houden met zijn leeftijd. Hij toont niet aan dat er in zijn geval sprake is van een bijzonder kwetsbaar profiel, dat verder gaat dan de algemene kwetsbaarheid die eigen is aan elke verzoeker om internationale bescherming. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat tijdens zijn gehoor elementen voorlagen waarmee verweerder ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

4.7.1.13. Door louter op algemene wijze te verwijzen naar de gebruiken in de Pashtou-cultuur, de veiligheidssituatie, de realiteit en actualiteit van gedwongen rekrutering en het relatieve karakter van de informatie die hierover beschikbaar is gezien de censuur, brengt verzoeker geen concrete en naar behoren gestaafde elementen of argumenten aan die een ander licht kunnen werpen op de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals weergegeven in punt 4.7.1.2. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en draagkrachtig en worden door verzoeker niet weerlegd of ontkracht, zoals ook blijkt uit wat voorafgaat, zodat zij onverminderd overeind blijven. Waar verzoeker in dit verband nogmaals wijst op het relatieve karakter van de informatie die beschikbaar is gezien de censuur, verwijst de Raad naar wat uiteengezet wordt in punt 4.4.

Mede gelet op het voorgaande maakt verzoeker dan ook niet concreet aannemelijk dat verweerder zijn relaas onvoldoende serieus heeft bestudeerd, een ethnocentrische analyse maakt en geen rekening houdt met zijn profiel en de specifieke context in Afghanistan.

4.7.1.14. Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het profiel van verzoekers vader en broer en zijn vluchtrelaas. Het loutere feit dat zijn nationaliteit en afkomst onbetwist blijven doet hieraan geen afbreuk.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.7.1.15. Waar verzoeker erop wijst dat zelfs indien twijfels over bepaalde omstandigheden in zijn relaas bestaan, de ingeroepen vrees voldoende aannemelijk is om de toepassing van het voordeel van de twijfel te rechtvaardigen, stelt de Raad echter vast dat er van twijfel geen sprake is daar, zoals blijkt uit bestreden beslissing en bovenstaande uiteenzetting, geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtmotieven.

4.7.1.16. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Gelet op het feit dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker, kan hij ook niet steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.7.2. Betreffende de vrees wegens (gepercipieerde) verwestering

4.7.2.1. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De taliban menen evenwel dat de sharia op zich een afdoende legaal kader bevat waardoor een grondwet niet nodig is. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 23 en 26). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten ondertussen verankerd is, al blijft discussie bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 16). In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 26).

Politieke partijen zijn verboden waardoor er geen ruimte is voor politieke oppositie en de 'civic space' is zeer beperkt, zo niet gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd en critici worden gearresteerd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de 'legitieme heersers' verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Vele opposanten hebben het land verlaten of zijn ondergedoken. Tevens werd de VN Speciale Rapporteur over de mensenrechtensituatie in Afghanistan de toegang tot het land ontzegd in augustus 2024. Dit resulteert in een situatie waarin het steeds moeilijker wordt om betrouwbare en up-to-date informatie over het land te krijgen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 18-19). De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 21; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 18-19). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' ('*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*') (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 21). De MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema's. Ondanks het beperkt aantal handhavers van het MPVPV, hebben vele Afghanen zich aangepast door zelfregulering, sociale druk en toezicht vanuit de gemeenschap (familieleden, religieuze leiders en burens), teneinde confrontaties met handhavers van het MPVPV te vermijden.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 23-24) streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 32-34). Er is een *curriculum* goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassa's maar de *de facto*-autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent professor verbonden aan de American University of Afghanistan hebben sommige madrassa's dit aangegrepen om in hun *curriculum* niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het *curriculum* van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de *de facto*-autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' madrassa's (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 106-107, 136). De

MPVPV heeft echter de controle op het naleven van de restricties voor meisjes in het onderwijs opgevoerd, ook in de madrassa's (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 116).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 29-31; EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 41 ev.).

Op 31 juli 2024 werd door de *de facto*-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven, een voorwaarde opdat vrouwen het huis kunnen verlaten. Het is vrouwen verboden om naar vreemde mannen te kijken, terwijl het mannen niet is toegestaan te kijken naar het gezicht of het lichaam van niet-verwante vrouwen. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledijvoorschriften, zoals voor vrouwen het bedekken van het gehele lichaam en hun aangezicht om sociale onrust te vermijden (sinds mei 2022 geldt deze instructie om hun aangezicht te bedekken bij voorkeur door middel van een burka), en bevat tevens het verbod van een on-islamitische haarstijl en het scheren van een baard korter dan de voorgeschreven lengte voor mannen. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV-personeel ertoe gehouden is inbreuken door 'mentaal gehandicapte personen' en kinderen te beëindigen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 30, 34-44 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 34-42). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden, al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem.

Laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering is verboden – al wordt opbouwende kritiek inzake nog onvervulde beloften van de taliban, die hun rol als legitieme heersers erkent, tot op zekere hoogte gedoogd – en verder moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van niet-soennitische feestdagen worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 24).

De *de facto*-autoriteiten hebben sinds de machtsovername enkele instructies gegeven in decreten en algemene richtlijnen, maar in de eerste jaren na de overname waren er weinig instructies op schrift beschikbaar. In plaats daarvan werden instructies en richtlijnen gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder sociale media en tijdens interviews met de media. Hoewel er nog steeds per decreet wordt geregeerd, heeft de *de facto*-regering het wetgevingsproces geformaliseerd, waarbij een commissie wetsvoorstellen beoordeelt voordat ze worden voorgelegd aan de uiteindelijke goedkeuring van de opperste leider. Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en soms niet ernstig werd genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces, worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. Lokale *de facto*-staatsdepartementen, evenals lokale afdelingen van de MPVPV, hebben bovendien hun eigen instructies uitgevaardigd, volgens UNAMA. Voorts verklaarde een anonieme internationale organisatie aan de COI-eenheid van het Zweedse migratieagentschap dat niet alle instructies worden gepubliceerd, waardoor het enige tijd kan duren voordat iedereen op de hoogte is van het bestaan ervan. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties. Er wordt gesuggereerd dat de formuleringen opzettelijk vaag zijn gehouden om onder andere de ambiguïteit van het beleid te vergroten en ruimte te laten voor aanpassingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29-30). Dit resulteert in onzekerheid en kan leiden tot arrestatie voor wat legaal lijkt, terwijl sommige instructies worden aangekondigd maar dode letter blijven (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 95, geciteerd in CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29-30). Functionarissen van de *de facto*-autoriteiten op provinciaal niveau roteren op regelmatige basis wat een impact heeft op de lokale

toepassing van restricties en verschillende bronnen zien een algemene trend waarbij instructies op meer uniforme wijze worden toegepast en lokale variaties verminderen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29). Het is voor de Afghaanse bevolking evenwel nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en er blijft volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27).

Binnen hun mandaat kan het MPVPV-personeel regels en instructies stapsgewijs afdwingen via een aanmaning, bedreiging, boetes, opsluiting of elke straf die het personeelslid passend acht en dat niet tot de exclusieve bevoegdheid van een rechtbank behoort (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 30). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kabul en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. De MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kabul na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 32 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 30).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 43).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing" waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Ook AW en Rawadari rapporteerden gevallen van zweepslagen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 43-44). Uit voormelde *Country Focus* van januari 2026 (p. 44) blijkt dat het aantal lijfstraffen in 2025 is toegenomen in vergelijking met de voorgaande periode.

De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130). Volgens de lokale media bron Hasht-e-Subh, op basis van cijfers van het *de facto*-Hooggerechtshof en eigen berichtgeving, werden 715 personen (waarvan 136 vrouwen) onderworpen aan zweepslagen in de periode tussen de machtsovername en 17 augustus 2024 in de 31 Afghaanse provincies. Deze straf werd opgelegd onder meer wegens buitenechtelijke relaties, diefstal maar ook het niet naleven van de kledijvoorschriften, het drinken van alcohol en het telefoneren met 'niet-mahram' personen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 43-44).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 96).

Op 4 januari 2026 is het Wetboek van Strafvordering voor Rechtbanken (*'De Mahakumu Jazaai Osulnama'*), ondertekend door de opperste leider Haibatullah Akhundzada en verspreid onder de rechtbanken op provinciaal niveau in heel Afghanistan, uitgevaardigd. Volgens Rawadari legaliseert het Wetboek discriminatie, het beperken van fundamentele vrijheden van personen en willekeurige arrestaties en straffen. In het Wetboek worden geen minimum- of maximumstraffen bepaald en wordt een onafhankelijk onderzoek ter bewijsvoering van strafbare feiten afgeschaft en worden 'bekentenissen' en 'getuigenverklaringen' de belangrijkste bewijsmiddelen. Aanhangers van de Hanafi-school worden beschreven als moslims terwijl leden van andere stromingen en geloofsovertuigingen worden omschreven als ketters (*'mubtadeh'*). Om het algemeen belang te dienen, is het doden van overtreders, met inbegrip van personen die valse geloofsovertuigingen hebben strijdig met de islam of personen die anderen uitnodigen tot dergelijke overtuigingen, toegestaan met de toestemming van de *'imam'*. Ook wordt bespottend en het belachelijk maken van islamitische regelgeving strafbaar gesteld. Aanhangers van de Hanafi-school worden niet toegestaan hun geloof te verlaten, en indien bewezen voor een rechter, kunnen zij omwille van dit feit veroordeeld worden tot een gevangenisstraf. Een 'rebel' (*'baghi'*) wordt gedefinieerd als iemand die 'ernaar streeft corruptie te verspreiden' en het Wetboek bepaalt dat hun schade openbaar is en zij niet kunnen hervormd worden zonder gedood te worden. Artikel 4, clausule 6 van het Wetboek bepaalt dat elke moslim, wanneer getuige van zondaars die een zonde begaan, mag overgaan tot bestraffing. Dansen en het kijken naar dansen wordt strafbaar gesteld en het Wetboek roept op tot vernietiging van plaatsen van corruptie. Elke persoon aanwezig bij een bijeenkomst van corruptie is medeplichtig aan de daad van corruptie. Daarnaast verdeelt artikel 9 van het Wetboek de samenleving in feite in vier categorieën: geleerden (*'ulama'*), de elite (*'ashraf'*), de middenklasse en de lagere klasse. Wanneer een misdrijf wordt begaan, wordt het soort en de zwaarte van de straf niet bepaald op grond van de aard van het gepleegde misdrijf, maar op basis van de sociale status van de dader. Ook wordt in het Wetboek het woord 'slaaf' (*'ghulam'*) en 'meester' (*'badaar'*) vermeld. Een *'hadd'*-straf kan worden uitgevoerd door een *'imam'* en een *'tazir'*-straf kan worden uitgevoerd door een echtgenoot of een 'meester'. Artikel 18 van het Wetboek, alsook andere artikelen, schrijft de straf van geseling voor. Daarnaast zijn er een aantal bepalingen die de onderdrukking van de vrije meningsuiting tot gevolg hebben alsook het criminaliseren van oppositie tegen en kritiek op de taliban. Verder bepaalt het Wetboek dat alleen als de man de vrouw met een stok slaat en deze daad leidt tot een ernstig letsel, zoals 'een wond of blauwe plekken', en de vrouw dit voor een rechter kan bewijzen, de man wordt veroordeeld tot vijftien dagen gevangenisstraf. Andere vormen van fysiek geweld, psychologisch geweld en seksueel geweld tegen vrouwen zijn niet expliciet verboden in het Wetboek. Voorts worden, in geval een vrouw herhaaldelijk naar het huis van haar vader of andere familieleden gaat zonder toestemming en niet terugkeert ondanks het verzoek hiertoe van haar echtgenoot, de vrouw en elk lid van haar familie en verwanten die haar hebben verhinderd naar het huis van haar echtgenoot te gaan, beschouwd als misdadiger en veroordeeld tot een gevangenisstraf (Rawadari, *"Press Release Regarding the Implications of the "The Criminal Procedure Code for Courts" Issued by the Taliban"*, 22 januari 2026).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesies onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 20; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 25 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 23). In september 2025 sloten de taliban de toegang tot internet in heel Afghanistan af, volgens sommige bronnen om 'immorele inhoud' te bestrijden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 22). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*'Ministry of Communications and Information Technology'*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44, 80, 116; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding

gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23). Er zijn ook taliban aanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de *de facto*-regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zou gaan. Er wordt ook melding gemaakt van twee Afghanen in Duitsland die online kritiek hadden geuit op de taliban en wiens families in Afghanistan door de taliban werden gearresteerd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 26, 45).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige taliban-segmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "*geloofsethiek en denkwijze*" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 december 2021 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 50-51).

Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat tot september 2025 zes miljoen Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 46 en 47). Vele terugkeerders komen toe in Afghanistan zonder middelen en sommigen hebben zelfs nog nooit een voet in Afghanistan gezet. Er wordt vastgesteld dat het voor vele Afghanen, mede gelet op de preciaire humanitaire situatie in het land, moeilijk is om te (her)integreren in Afghanistan wanneer zij er niet (meer) over een sociaal netwerk beschikken, dat hen kan helpen bij het vinden van werk. Terugkeerders zonder sociaal netwerk in Afghanistan worden soms als buitenlanders beschouwd, onder meer door het hebben van een ander accent, andere kleding en ander gedrag. Een aanpassing aan de nieuwe regels en normen onder het huidige talibanregime is nodig om stigmatisering te vermijden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48-49).

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. In juli 2025 stuurde Duitsland nogmaals 81 Afghanen gedwongen terug. Oostenrijk stuurde in oktober 2025 een Afghaanse man terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst werden en ondervraagd werden. Volgens het Duitse Tagesschau hebben de *de facto*-autoriteiten van de terugkeer van Afghanen uit Europa in 2025 geprofiteerd om via video's te laten voorkomen dat zij terug welkom worden geheten in Afghanistan en wordt migratiemanagement aangegrepen om in de afwezigheid van diplomatieke erkenning relaties aan te knopen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 50). Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 44-45).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 53-55; Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht*

Afghanistan, juni 2023, p. 148-149; CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Het rapport van het Zwitserse Staatssecretariat für Migration (SEM), *Focus Afghanistan. Return from abroad*, van 14 februari 2025 (waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan Country Focus* van januari 2026) handelt specifiek over terugkeerders. Het rapport vermeldt dat in de luchthaven van Kabul, het 'Immigration Department', dat handelt onder het Ministerie van Binnenlandse zaken, verantwoordelijk is voor de grenscontroles in de luchthaven. Zij zijn ook verantwoordelijk voor andere checkpoints aan de grens. Op de luchthaven wordt een screening uitgevoerd van binnenkomende terugkeerders door de grenscontroleautoriteiten en de geheime dienst GDI van de *de facto*-regering. Een bron vermeldt dat personen die toekomen vanuit een westers land, bij binnenkomst meer vragen moeten beantwoorden dan andere reizigers, zeker als ze westerse kledij dragen. Een andere bron vermeldde dan weer dat het zeer regelmatig en zelfs dagelijks voorkomt dat personen toekomen uit westerse landen en dat dit niet tot problemen leidt met binnenkomstcontroles. Tijdens hun missie naar Kabul in november 2024, stelden onderzoekers van SEM vast dat de grenscontroles in de luchthaven van Kabul niet significant verschillen van deze in andere luchthavens. Stelselmatige interviews door personeel van de GDI komen niet voor. De Taliban of de GDI hebben lijsten en biometrische gegevens van vroegere overheidsmedewerkers in de veiligheidsdiensten. Zij kunnen deze personen dus identificeren bij controles (p. 17). Arrestaties vinden niet systematisch plaats. Volgens een bron is dit echter wel mogelijk als er een verband wordt vermoed met actieve verzetsgroepen zoals het 'National Resistance Front' (hierna: NRF) of het 'Afghanistan Freedom Front' (hierna: AFF). Ook voormalige medewerkers van de geheime dienst lopen naar verluidt een bijzonder risico. Bij mensen met een buitenlands paspoort wordt speciale aandacht besteed aan mogelijke spionnen en mensen die banden hebben met de organisatie ISKP.

De IOM is verantwoordelijk voor terugkeerders vanuit Turkije en interviewt hen systematisch. In 2022 werden nog eerder agressieve ondervragingen en onderzoek op de luchthaven gemeld ten aanzien van terugkeerders uit Turkije, maar nu is dit niet meer het geval, omdat deze terugkeerders uit Turkije nu veeleer beschouwd worden als "*poor guys*" of sukkelaars. Turkije deelt de passagierslijsten met de Afghaanse *de facto*-autoriteiten. In 2024 had slechts 2 % van de terugkeerders een paspoort. Verder reisde 97,5 % van hen met een tijdelijk reisdocument dat lijkt op een taskara, specifiek uitgereikt voor hun terugkeer (p. 17-18).

De enige informatie die beschikbaar is over de behandeling van terugkeerders uit een westers land, betreft de chartervlucht vanuit Duitsland in augustus 2024 met 28 veroordeelde criminelen. Deze gerepatrieerden werden oorspronkelijk vastgehouden in een gebouw bij de luchthaven. Daar werden ze geïnterviewd door de *de facto*-autoriteiten om hun identiteit na te gaan en daarna werden ze vrijgelaten. Hun familieleden moesten een verklaring ondertekenen dat deze personen geen misdaden meer zouden begaan. Het is niet gedocumenteerd of al deze personen zijn vrijgelaten. Volgens Der Spiegel zouden sommigen nog onder huisarrest staan. Enkelen van hen getuigden later in Afghaanse media (p. 18).

De situatie na binnenkomst via de luchthaven van Kabul is de volgende. In 2021 is de IOM gestopt met het vrijwillig terugkeerprogramma vanuit Europese landen. In 2023 werd de ontvangstbalie in de luchthaven heropend. Deze wordt gezamenlijk bemand door de IOM en het Afghaanse Ministerie van Vluchtelingen en Repatriëringen. Specifiek voor terugkeerders uit Turkije is er financiële steun van de IOM. Volgens een bron moeten vele jonge mannen voor zichzelf zorgen eens ze de luchthaven verlaten (p. 28-29).

Er zijn geen bewijzen van arrestaties of mishandeling door de Taliban bij binnenkomst van terugkeerders via de luchthaven of via land. De SEM heeft tijdens zijn onderzoek geen bewijs gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt vanuit gegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd, dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de Taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun familieleden. Vervolging of mishandeling door de *de facto*-overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, en zelfs dan niet systematisch: voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidstroepen, mensenrechtenactivisten (p. 35-36).

De *de facto*-overheden hebben over het algemeen weinig achtergrondinformatie over terugkerende personen. Ze zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (p. 37).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de Taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke

reacties zullen, dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de Taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”. Een bron geeft aan dat personen die worden beschouwd als ‘beïnvloed’ door westerse waarden, met argwaan worden bekeken en door de Taliban kunnen worden gevisieerd, waarbij personen in verstedelijkte gebieden, middenveldactivisten, personen die een westerse opleiding hebben gevolgd of personen die een levensstijl hadden aangenomen die afwijkt van de plaatselijke gebruiken in het bijzonder worden genoemd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51). Stigmatisering is onder meer het gevolg van de kosten van emigratie, vaak betaald door de uitgebreide familie, hetgeen leidt tot onbetaalde schulden en vergaande economische gevolgen voor familieleden. Een bron vermeldt dat terugkeerders uit Europa vaak vermijden kenbaar te maken dat zij uit het Westen werden gerepatriëerd om stigmatisering te vermijden. Voorts wordt gesteld dat roddels zich snel verspreiden, waarbij een terugkeerder uit Europa vaak wordt verdacht ‘besmet’ te zijn met westerse waarden en ideeën, zijn eigen cultuur te zijn ‘verloren’ en verboden handelingen te hebben gesteld, zoals niet bidden, zich bekeren tot het christendom, alcohol drinken of omgaan met vrouwen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48-49). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘*zina*’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen worden bijgetreden (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024, p. 57-61).

4.7.2.2. *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoeker nalaat *in concreto* aan te tonen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels 4,5 jaar in België verblijft, kan niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. De duur van zijn verblijf in België sinds 10 oktober 2021, *in casu*, 4,5 jaar, is niet van die aard dat kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afgaanse normen en waarden. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afgaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan, daar hij eerder aangaf dat zijn moeder, drie zussen, één broer, maternale oom en paternale oom nog in Afghanistan verblijven (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 10-11). Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij één keer per week contact heeft met zijn moeder (persoonlijk onderhoud CGVS, 12) en bij wie hij zich desgevallend kan informeren omtrent de huidige geldende regels en normen. Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker verklaarde soennitisch moslim te zijn (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 8).

Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen.

Waar verzoeker in de aanvullende nota stelt dat hij een volledig verwesterde levensstijl heeft aangenomen, dat zijn uiterlijk, zijn kledinggewoonten en zijn integratie in een Europese culturele omgeving precies overeenstemmen met de kenmerken die volgens de bronnen aanleiding kunnen geven tot argwaan, controle of zelfs sancties, dat hij meerdere jaren buiten Afghanistan en op het Belgische grondgebied verblijft en aantoonbaar sterk verwesterd is, beperkt hij zich tot blote beweringen die hij, behoudens zijn verblijf van meerdere jaren in België, op geen enkele wijze staft of onderbouwt. Bovendien toont hij met voornoemd betoog hoogstens aan dat hij zich in zekere mate aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, doch dit is, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille zijn levensstijl in België, bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden.

De Raad wijst er verder op dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze een uitingsvorm is van een religieuze of politieke overtuiging, dan wel als dusdanig kan worden gepercipieerd, of bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft om een dreigende vervolging te ontlopen wegens niet naleving van heersende regels en normen in Afghanistan. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Verzoeker is niet in staat om *in concreto* aan te tonen dat in zijn hoofdte sprake is van aangenomen Westerse waarden en normen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afgaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als niet-conformerend aan de aldaar heersende waarden en normen én omwille daarvan zal worden geïmagineerd/vervolgd.

Verzoeker geeft geen enkele duiding over de normen en waarden die hij dan wel zou hebben aangenomen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan een risico op vervolging zou lopen in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

De uiteenzetting van verzoekers vermeende verwestering is te summier en te beperkt en mist bovendien de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Het komt hierbij niet aan de Raad om te gissen naar bepaalde gedragingen die verzoeker zich al dan niet zou hebben eigen gemaakt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijken ook geen andere concrete elementen op grond waarvan zou kunnen worden besloten dat verzoeker zich door zijn verblijf van 4,5 jaar in België fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade in zijn hoofdte zou kunnen worden vastgesteld.

In zoverre verzoeker in zijn aanvullende nota stelt dat het momenteel geldende juridische kader een geïnstitutionaliseerd systeem van willekeur, repressie en geweld verankert, dat de taliban-autoriteiten geleidelijk een regime geconsolideerd hebben dat is gebaseerd op de bijzonder strikte toepassing van de sharia en een geïnstitutionaliseerde zedenpolitie, waarbij kan gewezen worden op een toenemende regulering van het uiterlijk en het gedrag van mannen via de wet inzake de bevordering van deugd en de voorkoming van het kwaad, op de handhavingspraktijken die worden gekenmerkt door willekeur, detenties en lijfstraffen en op een gerechtelijke en procedurele omgeving die de minimale waarborgen van een eerlijk proces niet garandeert, ter staving waarvan hij verwijst naar en citeert uit landeninformatie, en in zijn aanvullende nota meent dat deze elementen relevant zijn voor de analyse van het risico bij terugkeer van mannen die meerdere jaren in Europa hebben verbleven, in het bijzonder wanneer hun uiterlijk, gewoonten of sociale codes als 'verwesterd' of niet-conform kunnen worden beschouwd, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd, waarbij het Wetboek van Strafvordering discriminatie, het beperken van fundamentele vrijheden van personen en willekeurige arrestatie en straffen legaliseert en waarin willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afgaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken, in weerwil van wat hij in de aanvullende nota opnieuw voorhoudt, dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door in zijn aanvullende nota louter te verwijzen naar en te citeren uit algemene informatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op en blijft hij in gebreke *in concreto* een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) aan te tonen.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie *supra*), kan verzoeker niet dienstig verwijzen naar zijn persoonlijke problemen met de taliban en maakt hij niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Evenmin brengt verzoeker enig concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen. Daar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en de beweerde problemen met de taliban, kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van verzoekers afwezigheid en terugkeer.

Gezien verzoeker zijn asielaanvraag niet aannemelijk heeft gemaakt, kan hij ook niet gevolgd worden in zijn betoog dat hij, die zijn onenigheid met het regime heeft geuit en om die reden het land heeft verlaten, bij een terugkeer een reëel, persoonlijk en bijzonder groot risico zal lopen. Gelet op deze vaststelling alsook het feit dat hij niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen, kan verzoeker evenmin gevolgd worden waar hij in de aanvullende nota stelt dat zijn 'profiel' gemakkelijk kan gelijkgesteld worden met dat van een opposant of een zogenaamd afwijkend individu, waardoor hij zal worden blootgesteld aan willekeurige arrestaties, mishandeling, gedwongen bekentenissen en zelfs lijfstraffen of de doodstraf, zonder enige waarborg op een eerlijk proces en dat deze dreigingen concreet zijn.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. De Raad herhaalt dat individuen die als "verwesterd" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen", dat personen die worden beschouwd als 'beïnvloed' door westerse waarden, met argwaan worden bekeken en door de taliban kunnen worden gevisieerd, waarbij personen in verstedelijkte gebieden, middenveldactivisten, personen die een westerse opleiding hebben gevolgd of personen die een levensstijl hadden aangenomen die afwijkt van de plaatselijke gebruiken in het bijzonder worden genoemd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51). De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51). Stigmatisering is onder meer het gevolg van de kosten van emigratie, vaak

betaald door de uitgebreide familie, hetgeen leidt tot onbetaalde schulden en vergaande economische gevolgen voor familieleden. Een bron vermeldt dat terugkeerders uit Europa vaak vermijden kenbaar te maken dat zij uit het Westen werden gerepatrieerd om stigmatisering te vermijden. Voorts wordt gesteld dat roddels zich snel verspreiden, waarbij een terugkeerder uit Europa vaak wordt verdacht 'besmet' te zijn met westerse waarden en ideeën, zijn eigen cultuur te zijn 'verloren' en verboden handelingen te hebben gesteld, zoals niet bidden, zich bekeren tot het christendom, alcohol drinken of omgaan met vrouwen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48-49). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade. Hierbij dient te worden herhaald dat verzoeker nog steeds contacten onderhoudt met zijn in Afghanistan verblijvende moeder.

Hierboven werd reeds gesteld dat uit de landeninformatie niet volgt dat voor elke Afghaan die terugkeert louter omwille van zijn verblijf in het buitenland een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen noch dat elke Afghaan louter omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit het tegendeel kan blijken. Hij brengt ook geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat hij *in concreto* aannemelijk zou maken dat hij daardoor dreigt te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Gelet op wat voorafgaat brengt verzoeker in het kader van zijn verzoek geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zou worden gevisieerd omwille van zijn verblijf in Europa.

De thans beschikbare informatie in verband met terugkeer is voldoende en in de regel, voor iemand als verzoeker zonder specifiek profiel, niet problematisch. Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan wat hierboven wordt uiteengezet, met name dat verzoeker geen daadwerkelijke, noch toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van de veiligheidsdiensten. Verzoeker toont in de huidige stand van zaken echter niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden gevisieerd bij deze controleposten. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch zijn er concrete indicaties die erop wijzen dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota stelt dat recente berichtgeving vanuit Afghanistan meer dan zorgwekkend is, met name dat uit de informatie van HRW voor wat betreft de situatie van schoolgaande jongeren, blijkt dat het risico in geval van terugkeer vaststaand is, kan de Raad enkel vaststellen dat nergens uit blijkt dat verzoeker een 'schoolgaande jongere' is, zodat zijn verwijzing niet dienstig is.

4.7.2.3. Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

4.7.3. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 2 van het EVRM – waarvan verzoeker de schending aanhaalt in het verzoekschrift – inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst

of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Wat betreft de toekenning van de subsidiaire bescherming, blijkt *in casu* noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a) van de Vreemdelingenwet.

4.7.4. Betreffende de socio-economische en humanitaire situatie

4.7.4.1. Artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip 'ernstige schade' in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C- 465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C- 542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *Country Guidance: Afghanistan* van EUAA van mei 2024 (p. 101: "*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*").

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie, aangeleverd door verzoeker in zijn verzoekschrift en aanvullende nota en door verweerder in de bestreden beslissing en zijn aanvullende nota, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de

opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ook zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Tot slot heeft de Afghaanse economie in 2025 nieuwe klappen gekregen waaronder een aanzienlijke vermindering van Amerikaanse hulp en de massale toestroom van terugkeerders uit Pakistan en Iran (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48). In april 2025 besloot de VS, voorheen de grootste donor, de financiering van bijna al zijn humanitaire programma's stop te zetten en andere donoren volgden dit voorbeeld. Het gevolg is dat honderden gezondheidscentra zijn gesloten, en dat USAID-programma's die miljoenen Afghanen ondersteunen met voedselvoorziening, spoedeisende gezondheidszorg en water, sanitaire voorzieningen en hygiëne zijn opgeschort. Daarnaast keerden in 2025 2,5 miljoen Afghanen terug vanuit Iran en Pakistan. Met als gevolg dat de reeds precaire humanitaire situatie in Afghanistan verder onder druk wordt gezet. Het hoog aantal terugkeerders heeft onder meer de concurrentie op de arbeidsmarkt verscherpt en heeft de druk op de stedelijke huisvestingscrisis vergroot (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 81 en 85). De meeste terugkeerders komen aan zonder bezittingen en velen hebben nooit een voet in Afghanistan gezet omdat ze al generaties lang in het buitenland wonen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48). Omwille van de afwezigheid van een sociale welvaartstaat is het hebben van een sociaal netwerk bij terugkeer naar Afghanistan van vitaal belang voor de re-integratie en toegang tot werk voor terugkeerders (EUAA, *Afghanistan Country focus*, januari 2026, p. 48).

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan noch uit de uiteenzetting en geciteerde informatie in het verzoekschrift, noch uit de landeninformatie aangehaald door verweerder, in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt voor te houden, worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend worden veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan worden veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

4.7.4.2. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Betreffende verzoekers verwijzingen naar verschillende artikelen en rapporten over de precaire levensomstandigheden in Afghanistan waarbij hij wijst op de humanitaire crisis en de voedselonzeekerheid en hongersnood, stelt de Raad vast dat het risico voor verzoeker *in concreto* aannemelijk moet worden gemaakt,

waarbij van hem mag worden verwacht dat hij concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van zijn profiel dreigt te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar Afghanistan. Dit is *in casu* niet het geval.

Voor zover verzoeker van mening is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan het gevolg is van het feit dat er een einde is gekomen aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoede van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Voor zover verzoeker betoogt dat de situatie in Afghanistan enkele maanden na de val van de Afghaanse regering en de hongersnood aldaar in veel opzichten lijken op de situatie in Somalië in 2011, dat de elementen waarop het EHRM in het arrest "*Sufi en Elmi*" zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd thans ook in Afghanistan aanwezig zijn, kan hij niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*", is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto*-regering aanwezig is, met de *facto*-ministers en de *facto*-functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Humanitaire bijstand is, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe. Bovendien hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Ook de omstandigheid dat de taliban niet internationaal worden erkend, houdt niet in dat artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De Raad wijst er bovendien op dat er thans in Afghanistan wel degelijk een *de facto*-regering aanwezig is, met de *facto*-ministers en de *facto*-functionarissen (EUAA "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban, doet daar geen afbreuk aan.

Waar verzoeker opnieuw onderlijnt dat er een consensus bestaat tussen de buitenlandse waarnemers dat er momenteel nog een groot gebrek is aan betrouwbare informatie over de huidige situatie in Afghanistan, de uiteindelijke intenties van de taliban en over de uitzichten van het land, verwijst de Raad naar wat uiteengezet wordt in punt 4.4.

4.7.4.3. De Raad onderstreept dat *in casu* uit niets blijkt dat verzoeker in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoeker laat na enigszins aan te tonen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Hij toont dit evenmin aan door te wijzen op de grove

mensenrechtenschendingen door en het 'schrikbewind' van de taliban, met inbegrip van een strikte en vergaande toepassing van de sharia.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn moeder, drie zussen, één broer, maternale oom en paternale oom nog in Afghanistan verblijven (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 10-11). Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij zijn moeder wekelijks spreekt (persoonlijk onderhoud CGVS, 12).

Ter volledigheid wijst de Raad er nog op dat waar verzoeker stelt dat de mensenrechtenschendingen ook uitvoerig worden "*gedocumenteerd in het verzoekschrift van 19 augustus 2022*", de Raad enkel kan vaststellen dat niet blijkt dat in deze zaak sprake is van een ander, eerder verzoekschrift van voormelde datum.

4.7.4.4. Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM valt *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.7.5. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend. Het betoog van verzoeker en de door hem aangebrachte landeninformatie kan niet anders doen besluiten.

4.7.6. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

4.8.1. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog interne gewapende confrontaties in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en verzetsgroepen, zoals het NRF en de AFF en anderzijds tussen de taliban en ISKP. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij er ook sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige 'Afghan National Defense and Security Forces' (hierna: ANDSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP.

Daarnaast hebben er gewapende confrontaties plaats tussen Afghanistan en Pakistan, voornamelijk langs grensgebieden.

Sinds de machtsovername door de Taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023, 2024 en 2025.

Uit de meest recente *Country Focus* van EUAA van januari 2026 blijkt dat de daling van het geweldsniveau in Afghanistan zich ook in 2025 heeft doorgezet. Zowel het aantal geweldsincidenten als het aantal burgerslachtoffers is in 2025 verder gedaald in vergelijking met de voorgaande periode. Het aantal incidenten van “*violence against civilians*” wordt bovendien grotendeels toegeschreven aan de *de facto*-autoriteiten, waarbij het gaat om arrestaties, het gebruik van excessief geweld, onder andere bij het bestrijden van criminaliteit, maar ook gevallen waarin de naleving van de sharia wordt afgedwongen, het viseren van medewerkers van de voormalige Afghaanse overheid en hun familieleden en van leden van verzetsgroepen. De provincie Paktika kende in de periode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 het hoogste aantal burgerslachtoffers (67), gevolgd door Kandahar (48) en Badakhshan (37).⁴

In 2025 vormden het NRF en andere verzetsgroepen geen significante bedreiging voor de territoriale controle van de *de facto*-Talibanautoriteiten. Het merendeel van de aanvallen van verzetsgroepen, in de vorm van “*battles*” en “*explosions/remote violence*”, vond plaats in de provincies Kabul, Kunduz en Herat. Hoewel deze aanvallen zijn gericht tegen de *de facto*-veiligheidstroepen, blijkt tevens dat burgers hiervan het slachtoffer kunnen zijn. Het aantal burgerslachtoffers blijft evenwel beperkt. Hieruit kan worden besloten dat de Afghaanse verzetsgroepen op beperkte schaal blijven doorgaan met doelgerichte aanvallen op de *de facto*-autoriteiten, doch dat er in 2025 geen sprake was van een significante toename van deze aanvallen en/of het aantal burgerslachtoffer ten gevolge van deze aanvallen.

ISKP daarentegen viseert zowel de *de facto*-autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals religieuze minderheden of bepaalde profielen. ISKP gebruikt tactieken, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en “*targeted killings*”. Na gerichte acties door de Taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen. In 2025 vormde ISKP evenmin een significante bedreiging voor de territoriale controle van de *de facto*-Talibanautoriteiten. Hoewel veel van de acties en aanslagen door ISKP gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke “*collateral damage*” onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 58-60).

In 2025 vonden er confrontaties plaats tussen de *de facto*-autoriteiten en de Pakistaanse veiligheidsdiensten, die stellen dat zij hierbij de zogenaamde ‘Pakistaanse Taliban’ (*Tehreek-e-Taliban*) (hierna: TTP) viseren. Zij beschuldigen de Taliban ervan dat zij de TTP een onderdak bieden. Hierbij voert het Pakistaanse leger ook luchtaanvallen uit. De confrontaties vonden voornamelijk plaats langs de grens tussen Pakistan en Afghanistan. Ook de meeste luchtaanvallen vonden daar plaats, al vond er ook een luchtaanval op Kabul-stad plaats. De *de facto*-Talibanautoriteiten hebben deze Pakistaanse aanvallen proberen te beantwoorden met vergeldingsacties gericht tegen Pakistaanse grensposten. De meest getroffen gebieden zijn de grensdistricten van de provincies Nangarhar, Kunar en Khost. Tijdens deze confrontaties met het Pakistaanse leger, en bij luchtaanvallen van deze laatste, vielen in de grensregio's tientallen burgerslachtoffers. Hoewel bij de Pakistaanse aanvallen ook burgerslachtoffers vielen, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat de Pakistaanse veiligheidsdiensten Afghaanse burgers als doelwit hadden. Volgens VN-gegevens veroorzaakten gevechten tussen de Afghaanse *de facto*-autoriteiten en Pakistaanse veiligheidstroepen minstens 503 burgerslachtoffers in de periode van 10 tot 17 oktober 2025, waaronder 50 doden en 453 gewonden, voornamelijk door luchtbombardementen en grensoverschrijdende beschietingen. UNAMA registreerde voorlopig alleen al in het district Spin Boldak 17 burgerdoden en 346 gewonden. Volgens UCDP veroorzaakten incidenten waarbij Pakistan betrokken was in de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 37 burgerdoden, waarvan 32 doden in Spin Boldak (provincie Kandahar).

Voorts blijkt wel dat deze Pakistaanse aanvallen zich voornamelijk concentreerden in oktober 2025 en dat er op 19 oktober 2025 een tijdelijk staakt-het-vuren werd afgesloten, hoewel er nadien nog sporadisch luchtaanvallen en gevechten in de grensgebieden tussen beide landen voorkwamen. Van grootschalige en langdurige gevechten met willekeurig geweld tegen burgers is dan ook geen sprake (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, januari 2026, p. 60-63).

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger zijn, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Na de machtsovername en het einde van het conflict is ontheemding ten gevolge van conflict of geweld vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt, is voornamelijk het gevolg van natuurrampen. Ten gevolge van incidenten met het Pakistaanse

leger raakten in 2025 in een aantal grensdistricten van de provincies Nangarhar en Kunar ongeveer 7.500 personen ontheemd; in het district Spin Boldak (Kandahar) zouden 20.000 families zijn ontheemd als gevolg van Pakistaanse luchtaanvallen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 71). In 2025 is het aantal terugkeerders uit Pakistan en Iran sterk toegenomen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 46).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de *Afghanistan Country Focus* van EUAA van januari 2026 nog steeds actueel.

4.8.2. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift en zijn aanvullende nota geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse van de Raad en de geactualiseerde landeninformatie, zoals aangebracht door de commissaris-generaal op 18 februari 2026 neergelegde aanvullende nota.

Waar verzoeker opnieuw een betoog voert over het gebrek aan (betrouwbare) informatie om een analyse over de veiligheidssituatie in Afghanistan te kunnen maken, wijst de Raad op wat hieromtrent wordt gesteld in punt 4.4.

Er dient nog te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

4.8.3. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

4.11. Waar verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat *in casu* het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

4.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.13. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtzoekende gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen. Verzoeker toont met geen enkel concreet element aan dat *in casu* aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Hij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

4.14. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend zesentwintig door:

N. VERMANDER, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER